25 ÉVES AZ OROSHÁZI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG INGYENES LAPJA

Orosházi HARANGSZÓ

Köszöntjük a 275 éves Orosházát!

XXVI. évfolyam 4. szám · 2019. advent–karácsony

Legyen testté!

Ismét eltelt egy év, eljött a gyermekek és az ajándékokat áruló boltok, karácsonyi vásárosok kedvenc ünnepe.

Gyermekként nem tudtunk másra gondolni, mint hogy mennyit kell még aludni karácsonyig, amikor majd kapunk valamit, ami talán kielégíti ajándékéhségünket. Talán csak egy sál vagy egy kesztyű, de szívből jövő ajándékok voltak.

Ma már inkább azon törjük a fejünket, mit adjunk ajándékba. Már novemberben elkezdődnek a nagy leárazások, eljön a fekete péntek, amikor hihetetlen akciókkal kecsegtetnek bennünket: „Vedd meg ezt a tévét, most csak 100 ezer forint, 200 ezer helyett! Ugyan az eredeti ára is 100 ezer, most viszont leáraztuk 200 ezerről, hogy kecsegtetőbb legyen." Minél inkább beleugrunk ebbe a folyóba, annál inkább elsodor úticélunktól, a szilárd talajtól, attól a biztos ponttól, amire nyugodtan építkezhetünk, mert ez az alap kemény szikla.

János evangéliuma nem ad konkrét történeti leírást Jézus születéséről, mégis itt látszik talán a legkonkrétabban, hogy ki jött el közénk Jézusban az első karácsonykor: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal."* [Jn 1,14] Ez az ige egyfelől letaglóz, másfelől pedig megtölt Isten szeretetével. Letaglóz, mert keresztényként szívünkben átélve Isten Fiának születését elszomorodunk a világ közönye láttán. Ez a közöny pedig nem eredményez mást, mint ellenségességet nemcsak egymás felé, hanem Isten irányában is. Másfelől meg is tölt Isten igéje, ami biztatást és erőt ad, hogy ellenszélben is tudjunk dolgozni, és a világ hihetetlen erős ellenállása se csüggesszen el minket, hanem a testté lett igét hirdessük, átjárva Isten Krisztusban adott kegyelmével és igazságával.

Az a szeretet, amit tőle kaptunk Jézus születésével, nem tud másfelé terelni bennünket, mint hogy mi is úgy örüljünk egyetlen megtérő bűnösnek, mint (Lukács evangéliuma szerint) Isten angyalai az elveszett juh és a drachma példázataiban.

Sokszor vagyunk úgy, hogy elfelejtjük Jézus személyének egészét nézni. Elfelejtjük, hogy a testté lett ige megjelenése önmagában nem mond semmit számunkra. Egyedül akkor érthetjük meg igazán, hogy Isten miért lett emberré érettünk, ha Jézus születését az ő kereszthalálának és feltámadásának fényében éljük át minden egyházi év elején. Mindig, újra és újra, egyre inkább betelve kegyelmével.

Modern világunkban a karácsony megosztó időszak. A világ vallásszabadságot hirdet, közben rögtön meg is szegi azt, amikor egyenlőségre hivatkozva semlegességet szeretne mutatni minden vallás felé. Politikai rendszerek és társadalmak egyre inkább a teljes egyéni szabadság terén szeretnék megvalósítani elvárásaikat. Az ember szabadon dönthessen el mindent. Elvárások vannak felénk, keresztények felé is. A toleranciát követelik tőlünk és keresik rajtunk, miközben a világ abszolút mértékben elvesztette azt mindenki felé, aki másként gondolkozik vagy másban hisz: „Ha nem úgy gondolod, ahogyan mi gondoljuk, akkor nem vagy toleráns, mert nem fogadod el, hogy mi diktálunk, és akkor te magad vagy a gonosz."

A világ, a társadalom elszakadt Istentől, eközben mégis talán valamilyen hasznot láttak az egész ajándékosztogatásban. Megtartották keresztény körökből származó hagyományaikat, ünnepeiket, végül el is ragadták azokat Krisztus követőitől és sajátjaikként átformálták, elvéve az ünnepek lényegét. Mert az üzlet az üzlet, de azért mégse beszéljünk egy olyan emberről, aki valóban ingyen adott valamit, egy valódi ajándékot, Isten kegyelmét hozta el közénk.

Egyre nagyobb az ateista világ, az istentelenek elvárása is társadalmunk felé, hogy szakítsunk a vallás dolgaival. Keresztényként az a feladatunk, hogy ez ellen munkálkodjunk. Lássa meg mindenki, ezért életünk minden pillanatát Krisztussal kell élnünk, nem csak pár napot az évben.

Azután látva mások Krisztushoz térését, jusson eszünkbe, hogy sajnos nagyon sokszor mennyire nem vesszük komolyan Isten igéjét. Mert az ő igéje nem a mi kívánságaink szerint munkálkodik az emberek szívében, nem a mi akaratunknak engedelmeskedve teszi azt, amit tesz. Testté lett, hogy mindenki meglássa az ő kegyelmét és igazságát. Mi csak annyit tehetünk, hogy ezt elmondjuk, és megélve életünkben megmutatjuk másoknak is, hogy kicsoda a testté lett ige, Isten Bárányа, aki magára vette a világ bűneit, elszenvedve helyettünk a büntetést.

Karácsony, nagypéntek, húsvét, pünkösd... mind Isten megjelenésének ünnepe. Különállók, mégis elválaszthatatlanok, egymás nélkül értelmetlenek, mint ahogy az Atya, Fiú, Szentlélek, Szentháromság Isten is oszthatatlan háromság, örök Istenünk.

FELEGYI-NÉMETH MIHÁLY

Karácsonyi gondolatok

Szép hosszú őszünk volt, de végül csendben megadta magát a télnek. Karácsony előtt már hetekkel az ünnep hangulata lopózik körénk. Az adventi és karácsonyi gyertyák arra várnak, hogy meggyújtsuk őket. Ilyen napokon csak szépeket, lélekmelegítő dolgokat illene írni, de hát a szép szavakkal sem lehet elleplezni, hogy bizony ezen a karácsonyon is lesznek közöttünk, akiknek a karácsony a hiányról és a fájdalomról fog szólni.

Ilyenkor, karácsony táján szoktak elhangozni a gyermeki kérdések is: mikor jön már a Jézuska? Amelyre a szülők a kérdés időpontjának függvényében a még szükséges alvások számával szoktak válaszolni: még hármat, ötöt (vagy akárhányat) kell aludni. A gyermekek apraja ma is arra vár, hogy a karácsonyi angyalka letegye a fa alá ajándékait, s köd előtte, köd utána, már ott se legyen.

Az áruházakban viszont egyre előbbre tolakszik az ünnepekre figyelmeztető árukínálat. Már október végén és egész novemberben úgy festenek az eladóterek, mintha csokimikulások, szaloncukrok és karácsonyi kellékek raktárai lennének, a játékokról nem is beszélve. Aki nem akar eredeti fenyőfával bíbelődni, az itt vásárolhat műanyagot – akár fehéret is – és hozzávaló díszeket. Az ajándékok kiválasztásának nagy nyilvánossága számtalan lehetőséget kínál, így lassacskán úgy érezhetjük, hogy a lélekből támadt karácsonyi boldogság helyett örömkényszernek kell megfelelnünk.

Nekünk, felnőtteknek is volt gyermekkorunkban karácsonyunk. Kinek gazdagabb, kinek szegényebb, de mindenképpen meghittebb, a várakozás izgalmával, meglepetéssel teli. Az idősebb korosztálynak olyan karácsonyok is felsejlenek emlékeik útján, amikor örömmel fogadott vendégek, betlehemesek jöttek, hogy eljátsszák a Jézus születéséről szóló ősi pásztorjátékot.

Ezeket a karácsonyokat mára elveszítettük. A hajdani fenyőfák alatt lebonyolított „adok-kapok" apró ajándékok örömére én megilletődött csendben emlékezem. A

szentestén kapott ajándékok akkor még a gyerekeknek egy esztendőre elegendő örömöt, a családtagoknak pedig különleges pillanatokat jelentettek.

A szobánkban állított karácsonyfánk alatt most azon gondolkozhatunk, mit javíthatnánk az újmódi ünneplésen. Tehettük volna előbb is, amikor még a hónunk alatt cipeltük hazafelé, abban reménykedve, hogy minden lépéssel közelebb juthatunk karácsony titkának legyőzhetetlenségéhez.

Tudjuk, a fa alá kell visszavarázsolnunk az odaillő hangulatot. Ami azért válik egyre nehezebb feladattá, mert az áruházak kínálati kitárulkozásából beszerzett ajándékok köré sokszor néhány óra alatt kellene valamiféle bibliai meghittséget teremteni, amikor újra pásztorok hallgatják az égi üzenetet, ragyog a betlehemi csillag, ballagnak és hódolnak a háromkirályok. Ragyog a jászol, melyben a kis Jézus fekszik. Mert ebben a békességet sugárzó harmóniában rejlik a karácsony titka.

Krúdy Gyula írta a karácsonyról: „… ilyenkor az emberek szeretnek megjavulni. Szeretne mindenki jó és rendes ember lenni egy napig, egy estére, egy órára, amint a jó embert magunknak elképzeljük."

Nehéz megállni, hogy néhány régi karácsonyi képeslap ne kapjon helyet az írás végére. Miért is? Mert a karácsonyi képeslapok segítettek együtt lenni távolban lévő szeretteinkkel. Ezt az érzést közvetítik a képeslapok jókívánságai karácsony alkalmával. Mára mégis ezek a lapok jártak legroszszabbul, mivel karácsony minden esztendőben van. Ugyan miért is kellene megőrizni a pár soros üdvözletet, mely az ünnep hangulatában érkezik? Hiszen a következő esztendőben újra hasonlót kapunk és küldünk egymásnak.

Nézegetem a megmenekült régi karácsonyi lapokat, és szembenézek a valósággal: egyre kevesebb feladó és címzett neve kerül a még kapható lapokra, helyettük modern eszközeink segítségével gombnyo- ☞

☞ másra indulnak az ünnepi kívánságok odavissza.

Arra meg, ugye, kép nélkül is illik emlékeznünk, hogy a betlehemi jászolban a kis Jézus fekszik… Mert mégiscsak érezzük, hogy az év karácsony nélkül kimondhatatlanul üres lenne. Ezt gondolhatta jó három évtizeddel korábban az az orosházi költő is, aki az alábbi sorokat karácsonykor papírra vetette. Versét karácsonyi ajándéknak – a használatból rég kikopott elnevezéssel –, „angyalfiának” szánta. (Ma már csak a vásárfia elnevezés él a köztudatban.)

KARÁCSONYESTE

Hidd el:
az ünnepi köd fölött egy
tisztaarcú csillag
karácsonyt virraszt.
Fogadd el:
a kezedbe simuló fenyőágat
lám én a magamét teleaggatom
csillogó reménnyel.
Ünnepeste könnyeznek az ablakok
állunk a gyertyaillatú szobában
homlokunk köré álmodott kopott glóriával
karácsonyfa-pásztorok.

Karácsony közeleg! Áldott karácsonyi ünnepeket kíván a Harangszó olvasóinak:

VERASZTÓ ANTAL

A karácsonyi lapok a szerző gyűjteményéből származnak.

Ünnepi alkalmak az orosházi templomban

December 24. (kedd)
15 órakor családi istentisztelet; 17 órakor gyülekezeti istentisztelet; 23.30-kor éjféli istentisztelet

December 25. (szerda)
10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet

December 26. (csütörtök)
10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet

December 29. (vasárnap)
10 órakor gyülekezeti istentisztelet

December 31. (kedd)
17 órakor óév végi hálaadó istentisztelet

Január 1. (szerda)
10 órakor ünnepi úrvacsorai istentisztelet; 17 órakor úrvacsorai istentisztelet a gyülekezeti házban

Január 5. (vasárnap)
10 órakor úrvacsorai istentisztelet; 17 órakor vespera

Január 6. (hétfő)
10 órakor vízkereszt ünnepi istentisztelet

Ünnepi alkalmak a leánygyülekezetekben

December 22.(vasárnap)
8.30-kor Szentetornyán istentisztelet, gyermekek karácsonya; 10 órakor Rákóczitelepen istentisztelet, majd karácsonyi színdarabra készülünk a gyermekekkel; 16 órától Kardoskúton, a művelődési házban adventi gyertyagyújtás Laczki János lelkész szolgálatával.

December 25. (szerda)
10 órakor Rákóczitelepen ünnepi istentisztelet (gyermekek karácsonya); 14 órakor Kardoskúton ünnepi istentisztelet (gyermekek karácsonya), utána úrvacsora; 16.30-kor Szentetornyán ünnepi istentisztelet úrvacsorával.

December 29.(vasárnap)
8.30-kor Szentetornyán istentisztelet; 10 órakor Rákóczitelepen istentisztelet.

December 31. (kedd)
20 órától éjjel 1 óráig Orosházán ifjúsági szilveszter a leánygyülekezeti fiataloknak.

Január 5. (vasárnap)
8.30-kor Szentetornyán, 10 órakor Rákóczitelepen az év első istentisztelete (egyben vízkereszt ünnepe); 14 órakor Kardoskúton református istentisztelet (itt a 2020-as év első evangélikus istentisztelete január 12-én, 14 órakor lesz).

A libapásztorlány

A kis utcán fordultam le. Ott mindig nagy ricsaj van, hiszen nagyon sokszínű a lakosság. Vannak sötétebbek és világosabbak, és ez olykor konfliktusokhoz vezet még a keresztények között is. A szókavalkádból Böske néni istenes átkozódásait véltem kihallani, és ilyenkor kicsit elszégyellem magam, hogy ő is evangélikus. Megérkeztem a fekete léckerítéshez. Valahogy nem mertem benyitni a kapun. Egy darabig tanácstalanul álltam, aztán meglátam Böske nénit a hátsó udvarról előrontani. Kicsit hátrahőköltem. Maga az, tiszteletes úr? Kérdezte. És amikor meglátott, visszavett egy keveset a Toldi Miklóshoz illő indulatosságából. Van valami gond, Böske néni? Kérdeztem. Jaj, ne is mondja! Biztos hallotta a számat már messziről, úgy szégyenlem magam. Képzelje, mi történt! Ellopták a libáimat. Azért káromkodott ilyen istenesen? Kérdeztem. És a tyúkudvar majorságaira néztem. Igen, tiszteletes úr. Higgye el nekem, én nagyon szeretem az Úr Jézus Krisztust, tiszta szívemből, de azt kívánom, hogy aki ellopta a libáimat, vérrel hányja ki! Miután ezt a rövid bizonyságtételt végighallgattam a megbocsátásról és szelídségről, elhatároztam, hogy mégiscsak erőt veszek magamon és bemegyek. Lesz, ami lesz. Hát nincs igazam? Az ember neveli a jószágokat és más, aki nem dolgozik semmit, fogja és ellopja? Volt a rendőrségen? Ugyan, tiszteletes, mit tudnak azok csinálni? Megkeresik. Maga hisz ebben? Ha még én se, akkor ki? Böske néni fújt egyet. „Mint sértett vadkan fú veszett dühében…" – jutottak az eszembe Arany János sorai, de nem volt szándékomban megvárni a malomkövet, így hát azt mondtam: tudja mit, megkeresem a libáit. Hagyja, tiszteletes úr, azokat már meg is ették ezek a ne mondjam mik. Kitti van? Bent van a konyhában, reggelizik. Ez igen, gondoltam magamban. Kapott ma reggel két istentiszteletre valót is, jobb lesz, ha elmegyünk ebből a veszélyzónából, mielőtt még az ízes magyar tájszólás sava-borsát ismét elő nem veszi Böske néni, aki egyébként minden vasárnap megkönnyezi a prédikációmat. Hé, libapásztorlány, nem őrizted a gúnárokat? Szia, pap bácsi. Gyere, menjünk, keressük meg a libákat. Te tényleg libákat akarsz keresni? Nem, de tehetünk egy próbálkozást. Veszem a szandálomat. Addig odakint vártam a tyúkudvaron. Böske néni etette a tyúkokat, búzát szórt nekik az etetőbe. Azok egymást taposva tolongtak a szemekért. Mehetünk. Kitti kezében egy kis ostor, vagy ahogy ő mondta, „ustor" volt, fején széles karimájú szalmakalap, benne egy rózsaszín virággal, mintha valami régi falvédőről lépett volna csak le. Induljunk. Mondtam. Aztán kiléptünk az utcára. Tudtad, pap bácsi, hogy apukám mindig azt mondja nekem, hogy ha nem tanulok, libapásztor lesz belőlem? Most már az sem, Kitti, mert ellopták a libákat. Igazad van. De egyébként igaza van apukádnak. Mesélek neked egy történetet egy sasról. Hű, de izgi! Láttál már sast? Igen, de csak réti sast, olyan kőszálit csak a természetkönyvben. Na, akkor arról mesélek. Amelyik a hegyekben él? Arról. Nevezzük az egyik szereplőt János bácsinak. Ne erre a mi Jánosunkra gondolj,

aki az árokban alszik, hanem csak úgy, egy kitalált Jánosra. Ő a főhős? Majd kiderül ki a „főhős" a történetben. Mese? Nem mese. Akkor jó. Én már kinőttem a meséket. Ennek szívből örülök, mert akkor az igazán komoly dolgokkal tudunk foglalkozni. Mint a libakeresés? Nem. Az nem tartozik a legkomolyabb dolgokhoz. Szóval, János bácsi egyszer járt-kelt az erdőben (hegyes vidékről beszélünk) és talált egy sasfiókát. Hazavitte és letette a tyúkudvarra. Azt gondolta, hogy ez is olyan lesz, mint a csirke, majd tyúk lesz belőle. Ez a sas a tyúkok között nő fel, egyre nagyobb lesz. Egy nap érkezik hozzá egy látogatója, a komája. Megkérdi: te János, ez sas, nem? János azt feleli: nem, ez egy tyúk. Lehet, hogy korábban sas volt, de most már a tyúkok között él, úgy is eszik, úgy is él, úgy is mozog, mint a tyúkok. A koma azt mondja: ez egy sas, János, és ezt be is bizonyítom neked. Fogja a sast, felemeli és azt mondja: sas, repülj! És a sas mit tesz? Látva a tyúkokat lerepül és ismét elkezdi csipegetni a magokat. A koma ismét felveszi a sast, felviszi a fáskamra tetejére és megint ezt mondja neki: te sas vagy, nem tyúk! Repülj! A sas újra lenéz, látja a tyúkudvart és ismét leszáll, kezdi csipegetni a magokat. János ismét felnevet. Látod, koma, ez tyúk, nem sas. Nem, János, ennek sasszíve van, ez sas. Nézdd csak meg! Felmegy vele a dombra, annak is a tetejére. Onnan már nem látni a tyúkudvart. Fogja a madarat és azt mondja. Sas vagy, repülj! Azért születtél, hogy repülj, ne a földön járj. A sas nem mozdul. Leül. Ekkor a koma fogja a madarat és a nappal szembe fordítja. A sas ekkor kicsit megremeg, látja a napot, kiterjeszti a szárnyát és elrepül. Ennyi? Ennyi. Válaszoltam. Akkor, ki a főszereplő? Kérdem. A sas. Nem. Akkor János bácsi? Nem. Hanem? A koma? Az sem. A tyúkok. Azok sem. Akkor nem tudom. Te, Kitti. Én? Igen, te. De én nem is szerepeltem a mesében. Nem mese. Jó, akkor a történetben. Dehogynem. Hol? Hát, ott rejtve. Neked sasszíved van, mint mindannyiunknak. Nem a földhöz tartozunk, hanem az éghez. Arra lettünk teremtve, hogy az égi dolgokkal foglalkozzunk, a mennyeiekkel. De sok ember úgy él, akár a tyúkok. Mindig csak lefelé néznek, magokat keresnek és egymást tapossák. Az a céljuk, hogy minél kövérebb tyúkká váljanak. Egy kicsit több hely, egy kicsit több mag, egy kicsit több elismerés. A sas nem eszik magokat. A sas valami rendeset eszik és sokszor. Van, hogy napokig éhezik inkább. A csirkék mindig el vannak látva. Mindig kapnak enni magokat, többet-kevesebbet. Ez egy kényelmes életforma. A sasé megerőltető. A repülés mindig megerőltető. Á, dehogy, pap bácsi, olyan egyszerű! Nézd azt a galambot! Csak széttárja a szárnyát és siklik a levegőben. Akkor rajta, repülj te is! Kitti széttárta a karjait, tett néhány erőteljes repülőmozdulatot. Nem megy. Csak könnyűnek néz ki. Amikor nézel a tévében egy videoklipet, s egy zenész játszik a hangszerén, mennyire könnyűnek tűnik! Igen, én is szoktam gitározni a seprűn. Igen. De nem látod azt, hogy az a zenész mennyit gyakorol, hogy olyan könnyedén játsszon a hangszerén. És mennyit erőlködött, hogy eljusson egy ☞

Orosházi evangélikus évfordulók 2020-ban

Alassan mögöttünk hagyott esztendőben három évfordulóról emlékeztünk meg. Ünnepeltük Orosháza alapításának 275. évfordulóját, szóltunk dr. László Elekről, első községi orvosunkról, az evangélikus egyházközség egykori felügyelőjéről és megemlékeztünk dr. Benkő Istvánról, az Orosházi Evangélikus Gimnázium első igazgatójáról.

2020-ban négy kerek évfordulót (25, 50, 75, 100 és ezek többszöröse) ajánlunk az Orosházi Harangszó olvasóinak figyelmébe.

150 éve

1870. szeptember 9-én Csabacsűdön halt meg BOCZKÓ DÁNIEL ügyvéd, földbirtokos, az orosházi választókerület első országgyűlési képviselője, a Békési Evangélikus Egyházmegye felügyelője.

Szarvason született 1789. december 4-én Boczkó Dániel evangélikus lelkész és Thaisz Julianna gyermekeként. Középiskoláit Késmárkon és Mezőberényben végezte, jogi tanulmányait Pozsonyban.

Mint a világi rend képviselője részt vett a Békés-Bánáti Esperesség ülésein, s 1838-ban beiktatták az újonnan életre hívott Békési Esperesség felügyelőjének. Hat esztendeig igen aktívan képviselte az evangélikusság érdekeit az egyházmegyei és az egyházkerületi fórumokon is. Mikor megvált tisztségétől, három alapítványt hozott létre.

A reformkor közéletének ismert személyiségévé vált. Sámuel és Károly (aki 1828–1832-ig orosházi ügyvéd volt) öccsével együtt 1847–1848-ban a pesti Ellenzéki Kör tagjaként szerepelt Petőfi, Jókai, Irányi és Vasvári Pál társaságában.

Kossuth Lajos kinevezte Arad, Békés, Csanád és Csongrád vármegyék, 1849-től

Boczkó Dániel

Erdély teljhatalmú kormánybiztosának, ahol Bem tábornok mellett teljesített szolgálatot. A szabadságharc bukása után halálra ítélték, amit később 10 évi várfogságra változtattak.

Életének utolsó éveit felváltva Pesten (Terézváros, Szövetség utca 14. sz. alatti saját házában) és csabacsűdi birtokán töltötte, ahol végelgyengülésben halt meg. Pestre szállították, ahol Székács József orosházi születésű püspök temette el.

125 éve

1895. március 9-én Orosházán született TÓTH LÁSZLÓ rubindiplomás evangélikus kántortanító.

Édesapja, Tóth János ácsmester, édesanyja Dömötör Ida varrónő. Az orosházi polgári iskola elvégzése után a szarvasi evangélikus tanítóképzőbe ment, ahol 1913-ban vette kézhez tanítói és kántori oklevelét. 1914 nyarán a pusztaszentetornyai elemi iskolában tanított, mikor behívták katonának. Az orosz fronton megsebesült, és igen sok viszontagság után 1918 nyarán jutott haza. 1922-ben megválasztották az Orosházi Evangélikus Egyházközség egyik tanítójává (a Meszes-kisközi központi iskolában tanított 1926-ig).

Képzett, kiegyensúlyozott, elhivatott pedagógus volt, különösen figyelt a tehetségekre. 1926-tól a Hajnal utcai iskola tanítója lett 1948-ig. Az államosítás után még egy esztendőt tanított, s 1950-től (már nyugdíjasként) az evangélikus egyház kántora maradt, ugyanakkor 1926-tól 1971-ig folyamatosan az egyházközség jegyzője volt. 1931-ben megalakították a Keresztyén Ifjúsági Egyesület (KIE) orosházi csoportját, hosszú ideig volt a nőegylet pénztárosa, később főtitkára. 1947-től 1952-ig ☞

☞ ilyen tudásra. A sas képes, hogy erőlködjön, hogy elfáradjon, néha megerőltesse magát, hogy a nagy célt elérhesse, hogy repüljön, felemelkedjen ebből a világból. Kényelmes dolog lent tyúkként élni, de sokkal szebb felemelkedni és repülni. Szerintem is. A csirkék elvesznek ebben a kis hétköznapiságban, mindig magokat keresnek és akkor elégedettek. A sas viszont más. Ő azt teszi, amire teremtve lett. Repül. A csirkék azt teszik, amit akarnak, a sas azt, amit tennie kell, ami belülről fakad. A sas így gondolkodik: Istenem, melyik az a terület, amit a szárnyaim alá akarsz adni? Melyik az a terület, ami felett repüljek? Vagyis ne legyenek olyan kis igényeid, mint a csirkéknek. Ezért mondta apukád, hogy ha nem tanulsz, libapásztor maradsz. A libák is tudnak repülni. Egy ideig igen. Magasan is, ahogy veszszük. De a sas szeme a legélesebb. Képes belenézni a napba. Látja a megnyílt eget. Tanultuk Az apostolok cselekedeteiben Istvánt. Ő is látta a megnyílt eget, mert hitt Istenben. Emlékszel még a sasos aranymondásra? „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el." Hol van megírva? Ézsaiás 40,31. Ez igen! Hányasod van vallásból? Kitűnő. És neked is olyan a szemed, pap bácsi, mint a sasoké? Aha. Tényleg? Becsszó. Nem hiszem! Tegyünk egy próbát! Rendben. Válaszoltam széles mosollyal. Akkor rajta, pap bácsi, mit látsz? Nagyanyád libáit a kanális vizén, ott ni! Kitti rám nézett. Szemmellenzőt formált a kezével, hunyorgott a napba, haja meglibbent a szélben, mint valami kis pelyhedző sastollak. Tényleg! Akkor, ki a pásztor? Te, pap bácsi. Nem a libapásztor? Ja, az én. Te lelkipásztor vagy, pap bácsi. Egy óra múlva már tereltük a libákat a kis utcán. Jaj, tiszteletes úr, hát hol találta meg ezeket a bolond libákat? A Jóisten áldja meg magát! A libaterelgetéstől elfáradva kerestem valami alkalmatosságot, ahová leülhetnék. A pajta mellett volt egy félbetörött malomkő. Leültem rá. Megint Toldi Miklós jutott eszembe. Csendben néztem, ahogy a tyúkok csipegetik a magokat. Kitti a lépcsőn ült, fején szalmakalap, kezében lóbálta az „ustort" és az eget bámulta. Képzeletben már repült.

HORVÁTH CSABA

az orosházi evangélikus árvaház alapító igazgatója. Naponta bejárt az egyházi hivatalba, énekkart szervezett, pénztáros volt, a vasárnapi istentiszteleteken és temetéseken kántor. Esténként bibliaórákat vezetett.

Tóth László

1955-ben a Dunántúlról hazajött Lenke lánya, aki segített a kántori szolgálatban és az irodai adminisztrációban is. Összességében 53 esztendeig szolgálta az orosházi evangélikusságot, 1975 december végéig. 1984. március 31-én halt meg Orosházán, ahol az Alvégi temetőben nyugszik.

125 éve

1895. november 20-án Orosházán halt meg SASS ISTVÁN evangélikus tanító, lapszerkesztő.

1840. február 9-én a Vas megyei Csöngén született, apja Sass János tanító, anyja nemes Zelles Zsuzsanna.

A német nyelv elsajátítása miatt előbb a felsőlövői iskolába járt, majd pedig a soproni evangélikus gimnáziumban végzett hat osztályt, amikor is átlépett az érdeklődésének jobban megfelelő tanítóképzőbe. Ott 1858-ban kapott oklevelet.

Azonnal elfoglalta a Kecskeméti Evangélikus Egyházközségnél elnyert tanítói állását. Közben egyháza nagy erőpróbára vállalkozott: templomot kívántak építeni. Sass István negyven napra Erdélybe ment gyűjtőkörútra, s 1200 forinttal tért haza.

1867-ben Hódmezővásárhelyre hívták meg, majd az ott eltöltött munkás évtized után 1877-ben érkezett Orosházára. Ereje teljében volt, hamar beilleszkedett a sok feladattal járó munkakörbe. Előfordult olyan tanév, amikor 200 gyerekkel foglalkozott egy tanteremben. Az orosházi járási, később pedig a Békésmegyei Tanítóegyesület egyik vezető tisztségviselője volt. Napi tanítói munkája mellett az Orosházi Közlöny, illetve az Orosházi Újság felelős szerkesztője, az Orosházi Evangélikus Egyházközség jegyzője is volt.

Sass István

Két esztendeig tartó súlyos rákbetegség végzett vele. Veres József szolgálatával a Felvégi temetőben helyezték örök nyugalomra. Klár Béla segédlelkész megemlékezésében idézte Sass István hitvallását: „A tanítók olyanok, mint a tengerfenék korallálatkái, melyek türelemmel, lassan, de mégis sziklákat építenek."

25 éve

1995. június 12-én Orosházán halt meg id. KOSZORÚS OSZKÁR evangélikus lelkész, esperes.

1914. június 10-én a Krassó-Szörény megyei Resicabányán született Krón Ferenc evangélikus lelkész és Fellencz Irma gyermekeként. Iskoláit Gyónon, Kecskeméten, Mezőtúron és Szarvason végezte, ahol 1933-ban érettségizett. Beiratkozott a soproni evangélikus teológiára, ahol 1938-ban végzett. Dr. Raffay Sándor püspök szentelte lelkésszé Budapesten, a Deák téren. Előbb segédlelkész volt Gyulán és Tiszaföldváron, majd Szentetornyán. 1941-ben beiktatták rákóczitelepi, 1943-ban szentetornyai lelkésznek. 1943 novemberétől két esztendőn át – a II. világháborúban mint tábori lelkész – kórházvonaton teljesített szolgálatot.

Hazatérve átélte az iskolaállamosítást, az egyház üldözését, háttérbe szorítását, a nyílt támadásokat.

1956. szeptember 2-ától Orosházára kerülve megsokszorozódtak feladatai, igyekezett helytállni. Minden vasárnap és a hétköznapi bibliaórákon hirdette Isten igéjét, ezreket keresztelt meg és temetett el, igen sokakat esketett és konfirmált.1948-tól alesperes, majd esperes. Közel negyedszázadig irányította a Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegyét. Hűségesen ellátta lelkipásztori munkáját, látogatta a családokat, keresztyén életszemléletre tanította híveit.

id. Koszorús Oszkár

1950-től három évtizeden keresztül tanácstag, ahol a lehetőségek szerint képviselte az egyházközség érdekeit.

1981. december 31-ig volt aktív lelkész, majd nyugdíjasként előbb Szentetornyán töltött el öt esztendőt, végül beköltözött a városba.

KOSZORÚS OSZKÁR

A 2020. ÉVI BIBLIAOLVASÓ ÚTMUTATÓ már kapható

az iratterjesztésben vagy a Lelkészi Hivatalban!

Fotóalbum

E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétennék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegyházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, esküvőről, temetésről készített felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örülnénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmainkról, lelkészeinkről, tanítóinkról és más tisztségviselőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Feltüntetjük a fotó tulajdonosának nevét is, és (ha tudjuk) a fotográfusét.

Kérjük Olvasóinkat, hogy válogatás után juttassanak el egy-egy jól másolható, érdekes fényképet a lelkészi hivatalba (Orosháza, Thék Endre u. 2.).

Most pedig gyönyörködjünk a régi felvételekben!

Rákóczi úti evangélikus iskola I–II. osztályos fiútanulói Zoltai András tanítóval
(Orosháza, 1940) Beküldő: Tompa Pál (a tanító mellett jobbról)

Evangélikus templom
(Kardoskút, 1955) Beküldő: Bojtos Lukács János

Istentisztelet után (háttérben az evangélikus templom)
(Orosháza, kb. 1960) Beküldő: Bojtos Lukács János

A keresztelő lelkész neve: Székács József

VII. rész

Cikkünkben válogatást teszünk közzé az Orosházán született Székács József (1809–1876) első pesti magyar evangélikus lelkész 1868-tól 1871-ig terjedő keresztelési szolgálataiból. Székács 1860-tól 1872-ig a Bányai Egyházkerület püspöke is volt, ugyanakkor 1865-től 1869-ig az orosházi választókerület országgyűlési képviselője. Képet kaphatunk arról, hogy Székács kiket keresztelt, illetve mint szülőkkel és keresztszülőkkel kikkel került személyes kapcsolatba. A pesti Deák téri anyakönyvi bejegyzéseket szöveghűen, dőlt betűkkel tesszük közzé. A sorszámot követően a születés és a keresztelés időpontja szerepel. Az érintettekről szóló főbb tudnivalókat más forrásokból vettük.

– 1868/16. sz. – 1868. jan. 25.–febr. 13. – A keresztelt neve: Imre – fi, törvényes – Szülők: Légrády Kár. József nyomdatulajdonos és hitvese, szül. Légrády Mária – Lakhely: Pest, Lipótv. Bálvány utcza 7. – A tanuk neve és jelleme: Krausz Tivadar mérnök és Pollak Tivadar nyomdatulajdonos, Légrády Berta és Légrády Erzsébet – A keresztelő lelkész: Székács József.

Légrády (1867-ig Pollák) Károly József (1834–1903) könyvkiadó, országgyűlési képviselő.

Légrády Károly

Légrády Imre (1868–1932) a Pesti Hírlap szerkesztője és kiadója.

– 1868/82. sz. – 1868. október 4.–október 28. – A keresztelt neve: János Sámuel Frigyes – fi, törvényes – Szülők: Liedemann János Sámuel kereskedő és hitvese, szül. Zsigmondy Vilma – Lakhely: Pesten, Lipótv. Gyapju utc. 3. szám. – A tanuk neve és jelleme: Zsigmondy Rózsa hajadon és Zsigmondy Jenő jogász, ez mint Liedemann Hugo amerikai mérnök helyettese – A keresztelő lelkész: Székács József.

Liedemann Frigyes (1868–1922) ügyvéd, a Bányai Egyházkerület főjegyzője.

Zsigmondy Jenő (1849–1928) jogász, a Bányai Egyházkerület felügyelője.

– 1869/86. sz. – 1869. sept. 22.–okt. 19. – A keresztelt neve. Gyula Ágoston – fi, törvényes – Szülők: Hornyánszky Viktor könyvnyomda tulajdonos és neje, szül Skita Francziska – Lakhely: Pesten, Lipótváros 20. szám, Bálvány utcza. – A tanuk neve és jelleme: Kismartonyi Ede ügyvéd és neje, szül. Schmidt Sarolta. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Hornyánszky Gyula Ágoston (1869–1933) klasszikafilológus, történész, egyetemi tanár, az MTA levelező tagja.

Hornyánszky Viktor (1828–1882) könyvnyomdatulajdonos, a magyar evangélikus könyvkiadás egyik megteremtője.

– 1869/111. sz. – 1869. decemb. 4.–26. – A keresztelt neve: Dezső – fi, törvényes – Szülők: Artner Kálmán ügyvéd és neje, szül. Salacz Anna. – Lakhely: Pest, Terézváros, Országút 49. sz. – A tanuk neve és jelleme: Zsivora György kir. táblai tanácselnök és Artner Jenő, úgy is mint Artner János képviselője. – A keresztelő lelkész: Székács Józs.

Zsivora György (1804–1883) jogász, kúriai tanácselnök, az MTA tagja.

– 1870/17. sz. – 1870. február 1.–22. – A keresztelt neve: Ilona Emma – nő, törvényes – Szülők: Kis Gyula földbirtokos és neje, született Kochmeister Auguszta – Lakhely: Pest, Lipótvár. Koronaut. 22. sz. – A tanuk neve és jelleme: Bezerédy Elek földbirtokos és neje, sz. Kis Emma, képviselve Markusowszky Lajos orvostudor és neje, sz. Kis Zsófia által. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Markusovszky Lajos (1815–1893) orvos, a modern magyar egészségügyi oktatás egyik megszervezője, az MTA tagja.

– 1870/47. sz. – 1870. máj. 25.–jún. 11. – A keresztelt neve: Maria Auguszta Vilma – nő, törvényes – Szülők: Heckenaszt Gusztáv könyvkiadó és neje, született Jurenák Stefánia asszony – Lakhely: Pesten, Egyetem utcza 4. szám. – A tanuk neve és jelleme: Jurenák Károly hites ügyvéd és neje, Schindler Mária asszony. – A keresztelő lelkész: Székács József.

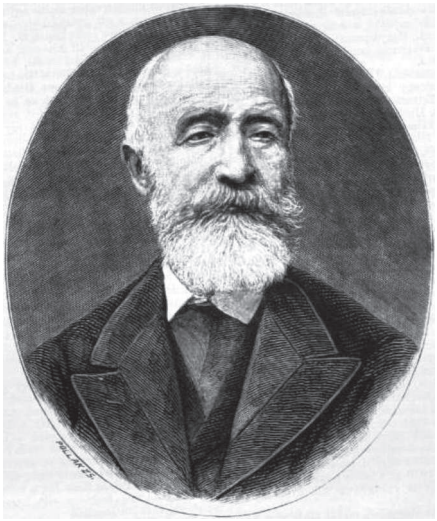

Zsivora György

Heckenast Gusztáv (1811–1878) nyomdász, könyvkereskedő. Negyedik felesége a nála 30 évvel fiatalabb Jurenák Stefánia.

Jurenák Károly (1822–1911) ügyvéd.

– 1870/50. sz. – 1870. máj. 25.–jún. 11. – A keresztelt neve: Aladár Orbán – fi, törvényes – Szülők: Edvi Illés Gyula biztosítási hivatalnok és neje, született Bús Ludmilla – Lakhely: Pest, Józsefváros, Mária utcza 1. szám. – A tanuk neve és jelleme: Komjáthy János, Sopron megye esküdt bírája Bükön és neje, szül. Fehér Mária asszony. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Edvi Illés Aladár (1870–1958) festőművész, főiskolai tanár, érdemes művész.

– 1870/83. sz. – 1870. sept. 5.–sept. 25. – A keresztelt neve: Margit – nő, törvényes – Szülők: Petrik Géza könyvkereskedő és hitvese, szül. Czechmeister Vilma – Lakhely: Pest, Belváros, Tél utcza 1. szám. – A tanuk neve és jelleme: Beliczay Béla bábsütőmester és hitvese, szül. Nagy Berta. – A keresztelő lelkész: Székács József.

☞

☞ Petrik Géza (1845–1925) könyvkereskedő, bibliográfus. Nyolc kötetben szerkesztette és összeállította *Magyarország bibliográfiája 1712–1860* című könyvészeti munkáját.

– 1870/87. sz. – 1870. sept. 9.–okt. 4. – A keresztelt neve: Margit Emília Rózsa – nő, törvényes – Szülők: Lónyay Béla földbirtokos és hitvese, született Lónyay Mária – Lakhely: Pest, Belvár. Zöldfa utcza 38. szám. – A tanuk neve és jelleme: Nemeskéri Kis Miklós ezredes és Lónyay Ilona kisasszony, amaz képviselve Gorove István közlekedési minister által. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Lónyay Béla (1846–1890) földbirtokos, Lónyay Menyhért miniszterelnök és Kappel Emília fia, országgyűlési képviselő.

Markusovszky Lajos

Nemeskéri Kiss Miklós (1820–1902) az 1848–1849-es forradalom és szabadságharc honvédezredese. Angliába, majd pedig Franciaországba emigrált, 1867 után térhetett haza.

Gorove István (1819–1881) politikus, miniszter, közgazdász, az MTA tagja.

– 1871/1. sz. – 1870. dec. 22.–1871. jan. 3. – A keresztelt neve: Erzsébet Malvina Gabriela Polyxena – nő, törvényes – Szülők: Gosztonyi János földbirtokos és neje, szül. Rudnay Izabella – Lakhely: Pest, Terézváros, Kerepesi út 4. sz. – A tanuk neve és jelleme. B. Podmanitzky László birtokos és neje, szül. Sréter Malvin, Gosztonyi Imre tábornok és kamarás, Gosztonyi Polyxena és Gabriela hajadonok. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Báró Podmanitzky László (1825–1892) földbirtokos

Gosztonyi Imre (1812–1896) tábornok és kamarás.

– 1871/62. sz. – 1871. máj. 4.–máj. 20. – A keresztelt neve: Károly – fi, törvényes – Szülők: Légrády Károly nyomdatulajdonos és neje, szül. Légrády Mária – Lakhely: Pest, Lipótv. Bálvány utcza 17. – A tanuk neve és jelleme: Légrády Berta és Erzsébet hajadonok, Krausz Tivadar mérnök és Pollák Tivadar és Gyula, nőtlenek. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Légrády Károly (1871–1945) a Fiumei Úti Sírkertben nyugszik.

– 1871/76. sz. – 1871. máj. 22.–jún. 8. – A keresztelt neve: György Mihály Ernő – fi, törvényes – Szülők: Hornyánszky Viktor nyomdatulajdonos és neje, szül. Skita Franciska. – Lakhely: Pest. Lipótv. Bálvány utcza 20. szám. – A tanuk neve és jelleme: Kismártonyi Ede hites ügyvéd és neje, szül. Schmidt Sarolta. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Hornyánszky Viktor (1828–1882) nyomdatulajdonos. Skita Karola halála után annak nővérét, Franciskát vette feleségül.

– 1871/77. sz. – 1871. máj. 24.–jún. 11. – A keresztelt neve: Kálmán – fi, törvényes – Szülők: Artner Kálmán ügyvéd és hitvese, szül. Salacz Anna – Lakhely: Pest, Lipótvár. Dorottya u. 8. – A tanuk neve és jelleme: Zsivora György kir. táblai tanácselnök és Artner János Sopronban, képviselve fia, Jenő jogász által. – A keresztelő lelkész: Székács József.

– 1871/162. sz. – 1871. nov. 17.–dec. 31. – A keresztelt neve: Theodóra – nő, törvényes – Szülők: Lichtenstein Ferencz Lajos lapszerkesztő és hitvese, született Gey Klára – Lakhely: Pest, Terézv. Király utcza 43. szám. – A tanuk neve és jelleme: Bakody Tivadar orvostudor és hitvese, Sréter Amanda. – A keresztelő lelkész: Székács József.

Petrik Géza

Lichtenstein Ferenc Lajos (1829–1903) lapszerkesztő.

Bakody Tivadar (1825–1911) orvos, pedagógus, egyetemi tanár.

A Pesti Evangélikus Egyház Deák Téri Egyházközségnél 1868-ban 113, 1869-ben 115, 1870-ben 118, 1871-ben már 162 keresztelés volt.

A fenti időszakban Székács mellett keresztelt még Török József, Schreiner Lőrinc, Paulinyi Vilmos, Lang Mihály, sőt Győry Vilmos orosházi lelkész is.

KOSZORÚS OSZKÁR

A GYŐRY VILMOS EVANGÉLIKUS SZERETETSZOLGÁLAT

idős vagy megromlott egészségi állapotú, rászoruló orosházi lakosoknak (felekezeti, világnézeti hovatartozástól függetlenül)

felajánlja hétköznapi étkeztetési szolgáltatását,

*elviteles vagy kiszállításos formában. Ennek díja kiszállítással **680 Ft/adag**, melyből a szeretetszolgálat a kiszállítás díját (55 Ft) átvállalja, így egy adag ebéd 625 Ft. Szociális helyzettől függően a díj egyéni megállapodással csökkenthető. Az igényt bejelenteni személyesen a szeretetszolgálatnál (Thék Endre u. 2.), vagy a 06 68/412-402-es, illetve a 06 20/770-0456-os számon) lehet.*

Levéltárunk kincseiből XXVIII.

Válogatás az 1818-ban elkezdett protokollum 1833. évi bejegyzéseiből

Nagyon lassan ocsúdott Orosháza és az evangélikus egyházközség a hatalmas pusztítást végző 1831-es, kolerajárvány hatása alól, amikor 1400-nál több orosházi hittestvérünk vesztette életét. A falu lélekszámának egyhetede volt ez.

1832-ben még csak két eklézsiagyűlést tartottak, 1833-ban azonban már hatot. Nagy szükség is volt erre, mert szaporodtak a feladatok.

Megállapították, hogy *„a Felvégi Leányok Oskolája, de főképp a Tanítói Ház olly avult és roskadt állapotban lévén, hogy az öszve omlásától nyilván tartani lehetne”*.

Az egyházközség vezetősége nem tétlenkedett, s az eklézsiagyűlésnek be is mutatta az új iskola tervét. Azt is közzétették: sem annyi készpénzük, sem annyi búzájuk nincs, amelynek árából megvalósulhatna egy új iskolaépület. Döntöttek a kintlévőségek behajtásáról, kérték a jelenlévő presbitereket, hogy önkéntes adományaikkal is segítsék a terv megvalósítását. A fennmaradt irat szerint Darók András bíró 10, Göndös István törvénybíró 10, Rajki Pál, a helység esküdtje 5, Keresztes István 4, ns. Jankó Ferenc 4, Benkő Ferenc 5, Jároli József 5, Szilasi Horváth György 5, Kis Ferenc 5, Csizmadia András kurátor 10, ns. Jankó Mihály 10, Bors János 4, Dimák András 5, ns. Kunos István 5, Szabó János 5, Pataki András 5, Pusztay Ádám 5, Csizmadia János 5 forintot, összességében a 18 elöljáró 107 forintot jegyzett.

Más dolgok is történtek: a templombeli custusok [őrök] jelentették, hogy a kórusokon ülő legények kalapjaikat a kórus párkányára felhalmozzák, s onnan már néhányszor ledöntötték, ezzel *„nem kevés botránkoztatást okoztak az áhítatos híveknek”*. Határoztak egyéb célszerű dolgokról is, hogy például az eklézsia szőlőjébe kapásának ismét a tavalyi kapást fogadják meg, valamint arról, hogy a templom hetenkénti kisöprésére (ami az egyházfiak és a harangozók közös kötelessége) *„az egyházfiak e végre tselédjeiket is küldhetik”* – ha ők személyesen nem tudnak jelen lenni. Megszavazták azt is, hogy a mezőberényi iskola támogatására az egyház és a község is 2-2 köböl búzát juttat.

A márciusi eklézsiagyűlésen áttekintették az egyházközség előző évi számadásait, amit rendben találtak, így Csizmadia András kurátort ismét megválasztották. Miután sokan nem fizették be egyházi adójukat és nagy szükség volt a pénzre, azt javasolta az elöljáróság, hogy írják össze a beszedetlen tartozásokat és Gólián Mihály rektor úr, Horváth Pál, Szabó János, Németh István, Pusztai Ádám, Vághi Mihály és Csizmadia István presbiterek intézkedjenek. Ugyanakkor egyházfivá választották Csizmadia Istvánt és Oskó Dánielt, orgonanyomónak Szabó Andrást.

Előterjesztették, hogy az egyik leányiskola és a mellette álló rektoriális [tanítói, szolgálati] lakás, amiben Gólián rektor úr lakik, igen omladozó állapotban van. Szükségesnek tartják a mielőbbi helyreállítást. Azt határozták, hogy a *Chyrurgialis Helység Háza* [orvosi lakás] *a Rektor úrnak lakásul átadasson, az iskola pedig ezen funduson* [házhely, telek] *építtessen fel.* Elhatározták, hogy az új iskolában kemencét is építsenek és legyen *alkalmatos cserép fedél* is. Az iskola építésére 200 000 tégla beszerzése szükséges, amit a kurátor úrra bíztak.

Az Orosházáról több éve eltávozott Paul Mihály tanító levélben kért az egyházközségtől 373 forintot azoknak a gyerekeknek a tanításáért, akik annak idejében nem fizették ki neki a tandíjat. Úgy határoztak, hogy a követelések jegyzékét személyesen hozza el a tanító úr, mellé egy biztost rendelnek ki a pénzek beszedése végett.

Ugyanitt esküdteknek megválasztották Csete Ferencet, Vági Jánost, Szendi Horváth Istvánt és Sinkó Györgyöt.

A háttérben nyilvánvalóan nagy mozgolódások lehettek, mert a júniusi eklézsiagyűlésen Mikolay István igazgatólelkész bejelentette, hogy tárgyalásokat folytatott Czigler Antal gyulai építőmesterrel a felvégi leánytanulók számára építendő iskola ügyében. Az alku végén 2300 forintban egyeztek meg, ami 220 forinttal kevesebb, mint amit a mester eredetileg kért a teljes munka kivitelezéséért. Elfogadták, hogy két egyenlő részletben fizetik ki a fenti összeget, így írják meg a szerződét.

A Szarvason szolgáló esperes, Simon Sámuel 3 éves szolgálata lejárt, az orosháziak a választáson továbbra is őt támogatták.

A júliusi gyűlésen tárgyalták azt, hogy báró Prónay Albert kerületi felügyelő körlevélben szólította fel az egyházközségeket: ajánljanak a szuperintendensi [püspöki] tisztségre általuk alkalmasnak tartott jelöltet. Az orosháziak Szeberényi László [helyesen János – K. O.] selmeci prédikátort ajánlották.

Az iskola építését is szóba hozták. A legfőbb kérdés az volt, hogy hogyan gyűjtsék össze a pénzt az építkezéshez. Megegyeztek abban is, hogy az új iskola kerítése égetett téglából legyen, csak a pénz hiányzott. Felmerült a kölcsön felvétele is.

Nagy vitát jelentett a lelkészeknek és a tanítóknak a díjlevelükben ígért széna átadása. Végül megegyeztek, hogy árpaszalmában adják ki a járandóságot.

A novemberi gyűlésen első napirendi pont volt, hogy az egyházközség 19 080 téglát adott kölcsön a községnek. Az volt a kérdés, hogy az egyház téglát kér vissza vagy készpénzt? Abban állapodtak meg, hogy a tégláért járó pénzt a helység elöljáróságа az eklézsia pénztárába fizesse be.

Döntöttek az egyházközség tulajdonában lévő búza és árpa eladási áráról is, valamint Subkégel Mózes kéréséről. A saját telkét és a szomszédos iskola udvarát elválasztó kerítést 25 éve önmaga gondozza, szeretné, ha a továbbiakban ezt átvállalná az egyház. A kérést jogosnak találták.

Az 1833. évi utolsó határozat a tanítókat érintette. Kovács Timótheus, Hermann Pál, Gottstag István és Gólián Mihály tanítók azt kérték, hogy a meghívólevelükben szereplő 45 köböl búzát ne a közönséges alja búzából kapják meg, hanem tisztából. A presbitérium úgy döntött, hogy a tanítóurak kárpótlásul fejenként kapjanak még 2-2 köböl tiszta búzát.

KOSZORÚS OSZKÁR

PINTÉR JÁNOS

(1929–2019)

Megtisztelő és felemelő volt egy valódi lelkipásztor utolsó lelkészének lenni élete utolsó néhány évében, amit szeretteivel Balatonalmádiban töltött a kedves ház gyönyörű földszinti lakrészében.

Amikor utoljára találkoztunk a jóízű beszélgetés, az ige és az úrvacsora közösségében, mint mindig, áldáskívánásával köszönt el tőlem. Végtelenül hálás vagyok, hogy mint családját, volt gyülekezeteit, úgy engem is hordozott imádságában.

Pintér János vasdiplomás evangélikus lelkész, nyugalmazott esperes a Mátra alján, a gyönyörű Mátrafüreden, született 1929. augusztus 14-én. (Amikor 90 éves korában köszönthettem, mosolyogva mesélte el, hogy valójában nem is akkor született, amikorra hivatalosan anyakönyvezve lett.)

Igazi „felfele tekintő" családba helyezte őt az Úristen, ahol a kemenesaljai kegyességű csendőr édesapa és a szlovák gyökerű istenfélő édesanya szeretetben nevelte fel négy lánytestvérével együtt.

Az elemi iskolát szülőhelyén végezte el, és már akkor azt felelte igazi belső és külső elhívatással az olyankor szokásos „Na, mi leszel, ha nagy leszel?" felnőtt kérdésekre, hogy „Pap."

Érettségivizsgát a vérzivataros, háborús megpróbáltatásokkal telített középiskolai évek után a gyöngyösi Koháry István Állami Főgimnáziumban tett 1948-ban.

Ez idő tájt Jávor Pál lelkészének, Stréter Ferenc szolgálatainak és a tahi ifjúsági konferenciáknak hatása mély nyomott hagyott az életében. Még inkább megerősítette, hogy teológiai tanulmányokat kezdjen el a pécsi Erzsébet Tudományegyetem Soproni Evangélikus Hittudományi Karán. Nagy létszámú évfolyamának közössége egész élete során érezhető volt, ahogy a soproni gyülekezetbe való aktív és szolgáló bekapcsolódása is.

Osztályidegennek nyilvánított és ellehetetlenített családját neki kellett fizikai munkájával támogatnia, ahogy őt pedig egyházmegyei ösztöndíj segítette, hogy tanulmányait befejezhesse; még úgy is, hogy az akkor már Budapestre telepített Teológiai Akadémia vezetése kijelentette, nem állhat majd egyházi szolgálatba. Végül dr. Vető Lajos püspök őt és szankciókkal sújtott évfolyamtársait a csepeli evangélikus templomban 1953. július 5-én lelkésszé szentelte.

Celldömölkön lett segédlelkész 1953–1956 között előbb Molitórisz János, majd Józsa Márton principálisok felügyeletével.

1956. október 1-jével a barlahidai gyülekezetben és 25 településes szórványaiban végezte lelkészi szolgálatát nagyon nehéz anyagi körülmények között.

Terheit azonban már nem kellett egyedül hordoznia, mert ez év december 26-án házasságot kötött Celldömölkön a vele sors-közösséget vállaló Kenesei Ilonával, aki haláláig hű társa volt, végig a szolgálatában és az életútja alatt.

Barlahidai szolgálata alatt áldotta meg családját két gyermekkel Isten: Lillával és Csillával, akik aztán később 5 unoka szeretetével és örömével ajándékozták meg őt és hitvesét.

Egyházi rendeletre Barlahida és Zalaegerszeg gyülekezeteit összevonásra ítélték. Erre a közös egerszegi kiírt állásra egyhangú szavazással megválasztották, majd 1964. május 24-én az ottani lelkészi állásba beiktatták parókusnak.

Küzdelmes évek során vissza tudta szerezni a paplakot, felújította a templomokat, imaházat, egyéb ingatlanokat. Akár 5-6 vasárnapi istentiszteletet is tartott, a hittanok hatalmi elsorvasztásának idején komoly gyermek- és ifjúsági munkát végzett, valamint ellátta a 125 település nagy kiterjedésű szórványát előbb motorral, majd az első közegyházi Trabanttal.

Ahogy fogalmazott: „amikor végre minden rendben volt" Zalaegerszegen, közegyházi érdekből és az ottaniak meghívására Orosházára került, ahol 1983. június 5-én iktatták be szolgálatába. Majd még ez évben az egyház egyik leginkább megnyomorított egyházmegyéje, a Nyugat-Békési Evangélikus Egyházmegye esperesévé választották. E pozíciót két cikluson át töltött be, egészen az 1995. december 30-án történt nyugdíjazásáig.

Orosházán is rengeteget dolgozott az egykoron államosított ingatlanok visszaszerzéséért, valamint az oktatási rendszer újra egyházi kézbe kerüléséért. Szívügye volt a szociális élet és a tanyavilág pásztorolása, de az egész település életének felvirágzása is önkormányzati képviselőként.

Pályáján számos egyházmegyei, -kerületi és országos egyházi feladatot ellátott: volt sajtólelkész, számvevőszéki elnök, egyházmegyei főjegyző, egyházkerületi presbiter és GAS-előadó. Tagja volt az egyházkerületi bíróságnak, a lelkészképesítő bizottságnak, s a rendszerváltás utáni törvényalkotó zsinatnak.

Nyugdíjasként Szombathelyen élve 1996 őszétől két évig helyettes lelkésze volt az ottani gyülekezetnek, de szolgált Celldömölkön és környékén, valamint később vejénél, Szabó Vilmos Béla esperes úrnál Pakson is.

Megromlott egészségi állapota ellenére így vallott szolgálatairól: „Isten leszállított a szószék magasából azok közé, akik velem együtt átélik, hogy „külső emberünk megromlik", hogy most őket vezessem oda ahhoz a Krisztushoz, aki által „a belső emberünk megújul napról napra."

2002-ben történt első, majd második agyi infarktusa megszakította aktív szolgálatát, később pedig Lilla lányáékhoz költözött Balatonalmádiba, ahol az élet és halál Ura 2019. november 4-én, 91. életévében szólította magához.

A Balatonfüred-Dörgicsei Társult Evangélikus Egyházközség szeretettel és hálával emlékezik rá, és minden szerettének most rajtam keresztül is őszinte együttérzésüket sugározzák.

János bácsi! Nagytiszteletű esperes lelkész úr! Nyugodj békében! Odaát találkozunk! Erős vár a mi Istenünk!

GABNAI SÁNDOR

Pintér János temetési igehirdetése

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. [2Kor 12,9]

Gyászoló Gyülekezet! Szeretett Testvéreim! Hadd hívjam segítségül a Tituszhoz írt levél egy sorát is a gyászjelentésen olvasható ige mellé: *„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk a világban."* [Tit 2,11–12]

Mindkét igéből egyetlen szó az, amely először szemeink elé kerül: kegyelem. Milyen mérhetetlen mélységű szó ez! Még mélyebb, mint a szeretet. A szeretet, bár jöhet csak az egyik oldalról is, mégis tehetetlen viszontszeretet nélkül. Nem tud teljes díszében kivirágozni, nem tudja magát adni. A kegyelem viszont mindig csak az egyik oldalról jön. Nem is lehet viszontkegyelemmel viszonozni. Éppen ez a lényege. Nem kér semmit, csak ad. Mindent ad. Egészen önmagából él és egészen a másikért. Nincs nagyobb ajándék, mint Isten kegyelmével megáldva lenni! Istennek ez a kegyelme az, amely valóban elég. Amely minden emberé lehet, amint azt a Tituszhoz írt levélben olvassuk. Igen, megjelent a kegyelem.

Erről a kegyelemről szólt, mert ebből a kegyelemből élt Pintér János esperes testvérünk, a mi szolgatársunk is. Mert tudta, hogy ezen az oly sok ártatlan vérrel, bűnnel, hitványsággal bemocskolt darabján a mindenségnek, amelyen szinte érezhetően is átok, isteni harag súlya alatt szenved az emberi élet, ezen a Földön megjelent a kegyelem. Az isteni kegyelem. Megjelent, tehát változtatni már nem lehet rajta. Megkérdezésünk nélkül, szuverén hatalmából cselekedett Isten, amikor e Földön megjelentette kegyelmét. Ezt az isteni tényt sem emberi engedetlenség, sem kétségbeesés, sem semmi egyéb erő megváltoztatni nem tudja. A kegyelem itt van. Megjelent.

És ez nem csak egy szép elmélet, amit emberek gondoltak ki maguknak. A kegyelem megjelenése történeti tény. Isten kegyelme egy élő személyben jött el hozzánk, benne jelent meg a Földön, testünkből és vérünkből való emberi személlyé lett közöttünk. A kegyelem megjelenése: egy újszülött gyermek, egy Jézus nevű ember, egy olyan férfi, aki beszélt, cselekedett és keresztfán halt meg. Tehát olyan valóságos és reális tény Isten kegyelmének a megjelenése, mint akár a te vagy az én megjelenésem a Földön. Erről tett bizonyságot János bácsi a szolgálati évek hosszú sora alatt, és erről olvasott mindennap az Útmutató igéit követve szerető feleségével együtt egészen az utolsó napokig, és ezért adtak hálát mindenna imádságaikban.

Tudták, hogy ez a kegyelem elég, mert ez a kegyelem „üdvözítő". Isten üdvözítő kegyelme. Megint olyan mély értelmű szó, amit már nem értünk igazán. Így is mondhatnám: boldogító. Vagyis Isten kegyelme, amely megjelent, ahova kiárad, ott az embereket boldoggá teszi. Nem kívülről, hanem belülről boldoggá. Nemcsak arról van szó, hogy egy kicsit elviselhetőbbé lesz így számunkra az élet, hanem ez egy belső rendben létet jelent, amikor az ember dolgai rendben vannak Istennel. Ez a rend határozta meg János bácsi életét és szolgálatát is. Innen fakadt törvénytisztelete, precizitása, hűsége. Erre tanított engem is első esperesemként, és tette ezt lekötelező szeretettel, mert így tudott a mögötte érkező nemzedékkel, tanítványaival is mindig szót találni, bennünket határozott szeretettel a helyes irányba terelni, jó rendre vezetni.

Isten üdvözítő kegyelme röviden és egyszerűen éppen azt jelenti, hogy minden jó lesz, rendben lesz. Lelkileg is, testileg is jó. Csodálatosképpen az emberek is jók lesznek, meg a társadalom is, a világ is. És az időhöz kötöttség is jó, meg az örökkévalóság is jó. Minden annyira jó, hogy igazán öröm élni, ebben a rendben élni. Amit igazán megtalált és élvezett János bácsi a természetben. Akik közelről ismeritek, tudjátok, hogy a Mátra volt az igazi otthona. A hegyek, az erdők, a patakok. Boldoggá tették a túrák, a kirándulások. Boldoggá tették a túrák a kirándulások? Isten tette őt a teremtett világ szépsége és megtapasztalható valós jelenléte által is boldoggá. És ha Isten tesz valakit boldoggá, akkor az igazán boldog. Az mindazt megtalálja Istenben, ami a teljes boldogsághoz szükséges.

Emlékeztek, mi történt Zákeussal, amikor neki is megjelent Jézusban Isten üdvözítő kegyelme? Így szólt: „Ma lett üdvössége ennek a háznak…" Vagyis akkor lett igazán boldoggá ez az ember. Pedig addig is kereste a boldogságot, az örömöt, azért igyekezett vagyont gyűjteni. Elvett mindenkitől mindent, amit csak tudott, most pedig éppen fordítva: szétosztott mindent és ő is örült. Boldog volt. Másokat is boldoggá tett. Sok gondterhelt arcon fakadt mosoly, sok keserű könnycsepp száradt fel, sok felgyülemlett indulat csillapodott le. Jerikó nagy részében boldoggá vált az élet.

Ilyen az üdvözítő kegyelem: boldoggá teszi azt, akit elér. Boldoggá a Földön is meg a másvilágon is. Örökre boldoggá.

János bácsi Istennek ezt az üdvözítő kegyelmét hirdette minden embernek, hogy senki se mondhassa, hogy számára nincs kegyelem, nem lehet boldog. Hirdette a szomorúnak is, de az örvendezőnek is. A boldogtalannak is, de a szerencsésnek is. Gyülekezetben, családi otthonokban, de kórházban fekvőknek is. Engem is ő vezetett be a kórházi szolgálatba, ahol hirdette olyanoknak is, akikhez senki más nem szólt, akiktől mások elhúzódtak. Hogy megismerjék Isten erejét, amely abban lett nyilvánvaló, hogy a hatalmas Isten olyan kicsivé, olyan alacsonnyá, olyan szegénnyé tette magát, hogy mindenki, a legkisebb, a legrosszabb, a legelveszettebb élet is hozzájuthat.

Ez a kegyelem volt az élete, amely Isten üdvözítő erejével teljesen megjelent minden embernek, és amely arra tanít, hogy – megtagadva hitetlenséget és világi kívánságokat – józanul (mértékletesen,) igazságosan és kegyesen (szentül) éljünk a világban (Tit 2,12). Ezt az „arra tanít" kifejezést az eredeti szöveg pontosabb fordítása szerint úgy is mondhatnám, hogy arra kötelez, elkötelez vele, végbevisz bennünk valamit, létrehoz valamit, egy belső átváltozást, átalakulást. Azt eredményezi, hogy mi magunk is egészen személyes döntésre jussunk, határozott cselekedetekkel válaszoljunk rá.

Így élt János bácsi Isten embereként Istennek elkötelezve, lekötelezve egy egész, egy örökkévaló életre. Istentől kapott erős akarattal az élet, a történelem csaknem egy évszázadon át tapasztalt viharait és fordula- ☞

„Isten velünk, viszontlátásra!”

Amikor Pintér János esperes úr nyugdíjazás miatt eltávozott Orosházáról, az általa újraindított evangélikus iskolában a pedagógusok kórusa egy régi evangelizációs időszakból ismert énekkel köszönt el tőle és kedves feleségétől. Meg voltunk hatódva és meg voltunk ijedve: most hogyan tovább a határozott, egyenes vezetés vezető nélkül? Aztán Isten megmutatta számunkra, hogy elég, ha ő vezet, természetesen továbbra is a megfelelő embereket választva eszközül. De azt is tudtuk és éreztük, hogy az esperes úr (feleségével együtt) a távolból ezután is segítette imáival ügyünket.

Pintér János a mi lelkészünk volt: a városé, a gyülekezeté, az iskoláé, a családunké és egyen-egyenként mindannyiunké. Most rá emlékezünk, amikor elhunytának hírét szomorú szívvel, de a feltámadás reménységével tudomásul vesszük.

1983-ban püspöki döntés alapján került Orosházára a Dunántúlról. A püspök úr úgy gondolta, hogy az orosházi gyülekezetnek szüksége van egy karizmatikus lelkészre, aki a nagy formátumú elődök szolgálatát folytatni fogja. Az új lelkész nemcsak beváltotta a hozzá fűzött reményeket, hanem messze túl is szárnyalta azokat.

A kommunista egyházüldözés hatása meglátszott az orosházi gyülekezeten is. Létszámban megfogyatkozott, hitében meggyengült, de megmaradt egy megbízható mag, amelyikre lehetett számítani. Pintér János ezt tette: számított rájuk és emellett fáradhatatlanul építette a gyülekezetet. Felkereste az orosházi evangélikusokat otthonaikban és hívogatott, házanként hirdette az evangéliumot.

Rendszeresen járta a kórház kórtermeit és heti rendszerességgel más felekezetű lelkésztársaival kórházi istentiszteletet tartott.

Jó érzékkel választotta ki munkatársait, lelkésztársait. Fiatal kollégáira hagyta az ifjúsági szolgálatokat, amihez minden támogatást megadott. Időközben egyre több feladatot kapott. Az egyházmegyében lelkésztársai vezetésével bízták meg: esperesnek választották.

A rendszerváltozás évei csodálatos lehetőséget hoztak az egykor elvett egyházi ingatlanok visszavétele ügyében. Ennek a nehéz harcnak is élére állt.

Felvállalta azokat a társadalmi feladatokat is, melyek az egyház ügyét szolgálták. Az első szabadon választott testületben önkormányzati képviselőként harcolt az egyházi ingatlanok visszaadásáért, az evangélikus egyházi oktatás újraindításáért. Amit csak lehetett azon körülmények között, azt mindet elérte, elévülhetetlen érdemei vannak ezen a területen. Természetesen nem volt egyedül ebben a küzdelemben. Isten jelenlétének bizonyossága segítette, de emberi segítséget is kapott. Felesége biztos támaszként minden helyzetben ott állt mögötte, együtt hordozva a szolgálat nehézségét, súlyát és örömeit Istenbe vetett hittel, ráhagyatkozással. Lelkész és nem lelkész munkatársaira is bizton számíthatott, megosztva velük a feladatok sokaságát és felelősségét. De a közösség élén ő állt, és a vezetéssel járó gondokat, nehézségeket ő viselte. A támadások elsősorban őt érték, amit higgadt bölcsességgel, keresztyén türelemmel hordozott.

Pintér János esperes úr szolgálata alatt egyházközségünk visszakapta az egykori ingatlanjai egy részét, illetve csereingatlanként a Hajnal utcai óvoda és a 2. sz. Általános Iskola épületét, a Lelkészi Hivatal Thék Endre utcai épületegyüttesét, és az egyház egykori tulajdonát képező temetőket.

Ezen időszak alatt tagozatként újraindult az evangélikus egyházi oktatás a 2. sz. Általános Iskolában és a Táncsics Mihály Gimnáziumban, elindult az egyházi nevelés az óvodában is. A folytatást, a beteljesedést már nem Orosházán élhette meg, de megélte, és a távolból velünk együtt adott hálát Istennek megsegítő kegyelméért, a csodákért, melyeket értünk tett.

Végezetül milyennek láttuk mi, egyszerű szolgatársai és egyben gyülekezetének tagjai a lelkészt, az embert? Csak remélni tudjuk, hogy szeretetünket megérezte a közöttünk töltött idő alatt, hiszen egyénisége, szerénysége környezetétől a csendes ragaszkodást viselte csak el. Példa volt előttünk alázattal, de ugyanakkor tartással végzett szolgálata. Sugárzott belőle a hitbéli bizonyosság. Tiszteletet váltott ki környezetéből nem önmaga, hanem Isten ügye iránt. Istennek adunk hálát mindenért, amit tőle kaptunk 12 éves orosházi szolgálata alatt.

És most újra ugyanazzal az énekkel köszönünk el, amivel nyugdíjba vonulásakor. Hisszük, hogy nemcsak akkor, hanem most is csak időlegesen.

Isten velünk, viszontlátásra!
Boldog útjain kegyesen
Hű kezével Ő vezessen;
Isten velünk, viszontlátásra!
Hogyha itt tán nem is,
Ott az égi honba' fenn,
Jézusunk kebelén,
Isten velünk, viszontlátásra!

JANTOS ISTVÁNNÉ

☞ tait is átélve, mindig másokért szolgálva. Erőtlenségében, betegségében is Isten feléje nyújtott kezébe kapaszkodva, felesége hűséges, szerető gondoskodását és egész családjának hálás, hordozó szeretetét naponként megtapasztalva. Istenre mutatva.

Ezért szolgatársunk ravatala mellett élete példája szerint is az evangéliumot hirdetem nektek, hogy Isten üdvözítő kegyelme úgy jelent meg minden embernek, hogy akik ezt el is fogadják a maguk számára, azokban ez a kegyelem új szívet teremt, új lelket munkál, belső erőforrásokat nyit fel. Ez a kegyelem egy élő személy, a názáreti Jézus személyében jön hozzánk, és így velünk is, mint személyekkel bánik, vagyis azáltal részesülünk benne, ha most már a magunk részéről józanul, igazságosan és kegyesen élünk a világban. A régi fordítás szerint mértékletesen, igazán és szentül. Szentül, azaz Istent dicsérve. Igazán, azaz a körülöttünk élő emberek javára. Mértékletesen, azaz minden felismert bűnünktől Krisztus által megtisztítva, s mindezt a jelen világban. Nem egy elképzeltben, hanem ott, azon a helyen, ahol éppen vagyunk, abban a környezetben, ahol élünk, ahol dolgozunk, ahol emberekkel foglalkozunk, ahol olyan nehéz, de ahol olyan nagy szükség van arra, hogy valaki mértékletesen, igazán és szentül éljen. E „világban” – mondja igénk.

Nos, ebben a világban élt János bácsi az isteni üdvözítő kegyelem hatása alatt mértékletesen, igazán és szentül. Ezért az életért adunk most hálát abban a vigasztaló hitben, hogy Pintér János nyugalmazott esperes, a mi szolgatársunk hazament. Ámen!

KONDOR PÉTER
püspök

Adventi visszatekintés, karácsonyi hálaadás, újévi reménység

Talán meglepő párhuzamok, de már egy ideje ezek határozzák meg a napjaimat. Pontosabban advent első vasárnapja óta.

Az új egyházi esztendő, egy karácsony – ami persze minden évben más, tehát új – és a következő számokkal kifejezhető új év, 2020 természetszerűleg hozza magával a visszatekintést, a hálaadást és a jövőbe néző reménységet. Ez nemcsak a magánéletemre, de a nővéri szolgálatra is igaz.

Emlékezés az elmúlt, elmúló esztendő feladataira, megoldásaira, sikereire, bánataira, küzdelmeire. Arra a megszámlálhatatlan, de legalább kétezer szervezett találkozásra, segítségnyújtásra gondolok, ami a szolgálaton keresztül valósult meg. Csak az Istennél tudva lévő ápolási órák, akut segítségnyújtás (úgy mint sebkötözés, fájdalomcsillapítás), negyven körüli komplex ellátásszervezés, mintegy kétszáz hidegélelemcsomag az Éléskamrából és a hálaadás oltáráról, közel tíz bútorsegély, gyógyszersegély, és ki tudja, hogy még hány meghallgatás, amiről hirtelenjében számot adhatok.

Ugyanakkor hálát is (elsősorban Istennek), hogy lehetőségeket, bizalmat kaphattunk, s nemcsak a gyülekezeten belülről, hanem egyre több esetben a közösséghez csak lazán vagy nemigen kötődő emberektől is. Hálát kell adnunk azokért a munkatársakért is, akik önzetlenül, küldetésként végeznek embermentő feladatokat. Hálával tartozunk gyülekezetünkért, vezetéséért, lelkészeinkért, akik támogatásaikkal járnak elöl a mindennapi teendők megvalósíthatóságában.

Külön köszönetet mondok itt az adományozóknak azokért a tárgyi vagy pénzbeli adományokért, amik nélkül nem tudnánk adni annak, akinek kell.

A visszatekintés és hálaadás után a reménységé a szó. A reménységé, hogy a jövőben is kaphatunk és nyerhetünk bizalmat, embereket, segítőket, tudást és bátorítást feladatainkhoz. A reménységé, hogy kevesebb elárvult esettel kell találkoznunk. Kevesebb gyászt kell vigasztalnunk. Kevesebb perifériára került, szomorú sorsot kell empátiával meghallgatnunk. A reménységé, hogy legyen ehhez elég erőnk, kitartásunk a további feladatokhoz. A reménységé, hogy Isten megáldja majd a munkánkat. Így legyen!

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Őszi kirándulások

Az idei őszön a kétéves Szentetornyai Integrációs pályázat (EFOP) keretében volt lehetőségünk kirándulásra menni, de most nem távoli helyekre. Mindenesetre ezek a gyermekek és fiatalok saját erőből ezekre sem tudtak volna eljutni.

Szolnok

2019. október 23-án, szerdán 30 fővel kirándultunk a RepTár Szolnoki Repülőmúzeumba. Ez pár éve nyitotta meg kapuit, s természetesen a repülés történetével foglalkozik, a gyermekek, fiatalok számára interaktív formában mutatva be a repülés világát. A kiállított repülőket testközelbe hozza.

Kora reggel indult a csapat, így pontosan a nyitás időpontjára értünk a múzeumhoz. A gyermekek életkoruknak megfelelő részprogramot választottak. A kisebbek beleültek a földön álló repülőkbe, helikopterekbe, a nagyobbak repülőgépszimulátoron próbálhatták ki magukat. Ezek a játékok sokkal valósághűbbek az otthon is játszható PC-s játékoknál. A legnagyobbak 4D mozin keresztül tapasztalhatták meg, hogy milyen érzés egy vadászrepülőn ülni, egy helikopterből ejtőernyővel kiugrani vagy a hegyekben snowbordozni. Biztos vagyok benne, hogy ezek az élmények feledhetetlenek voltak a fiatalok számára. Az otthoni ingerszegény környezethez képest erőteljes impulzusokat jelentett nekik ez a nap. Nagymértékben szélesítették látókörüket a világról. Az ellátás hidegélelemmel volt megoldva.

Szeged

2019. október 30-án, szerdán a szegedi füvészkertbe látogattunk 30 gyermekkel és fiatallal. Először a szabadtéri arborétumba látogattunl el, ahol hazai és távoli vidékek flóráját ismerhettük meg (például az őszi természet szépségét). Az üvegházakban előbb a sivatagok szárazságtűrő kaktusznövényeit néztük meg, majd a trópusokon található fákkal, bokrokkal ismerkedhettünk. A melegházban olyan volt a klíma, mintha a dzsungel világába repültünk volna. A kintihez képest a klíma olyan volt, mintha az örök nyár világában élnénk.

Kirándulásunk második felében megtekintettük a szegedi Tisza-partot, valamint a Dóm teret. A szegedi szelfipontnál fényképezkedtünk a fiatalokkal. Ezen a napon is hidegélelmet kaptak a gyermekek. A délutáni órákban értünk haza.

LACZKI JÁNOS
lelkész

Advent a diakóniában

„Jer, tárjunk ajtót még ma mind!
A legnagyobb király van itt,
Kit Úrnak vall a föld s az ég,
De mint Megváltó jő közénk,
Hogy hozzon békét, életet.
Jer, mondjunk néki éneket:
Ó, áldlak boldogan,
Én alkotó Uram!"
[EÉ 137]

A fülemben csengenek a 137., adventi ének sorai, felkészítik lelkemet az elkövetkező hetek történéseire. A természet az elmúlást idézi, a fák lombkoronájukat elhagyva kopaszon állnak a zord, hideg időben, az emberek fázósan sietnek az utcán és minden a tél eljövetelét idézi. Mindeközben díszbe öltöztek a városok, több helyen állnak csillogó karácsonyfák, elkészült az adventi koszorú, minden az ünnep közeledtét jelzi. Ezek azonban csak külsőségek. Figyelem az utcán mellettem elhaladó embereket, akik egy pillanatra megállnak, rácsodálkoznak a karácsonyt váró díszekre, fényekre, és csak remélni merem, hogy a szemet gyönyörködtető látványon túl a szívük is megnyílik az örömhírre, Jézus születésének ünnepére.

Engem valami különös érzés fogott el. Eszembe jutnak gyerekkorom hittanórái, ahol kórusban mondtuk: „Adventtel kezdődik az egyházi év…" és tudtuk, hogy az elkövetkező vasárnapok előkészítik a lelkünket a karácsonyi csodára. „Karácsony ünnepén szívből örvendezzünk, hogy megváltót adott az Úristen nekünk" – szólt tovább az ének.

A mindennapok forgatagában az elcsendesedés, a Biblia és az imádság adta béke készíti fel a keresztény embert az eljövendő időkre, az évezredekkel előbb történt csodára, Jézus születésére.

A novemberi diakóniai összejövetel is advent jegyében zajlott. Ördög Endre igazgatólelkész úr a december havi ige felolvasása alapján tartotta az áhítatot: *„Aki köztetek féli az Urat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízzon az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!"* [Ézs 50,10] Mély megrendüléssel hallgattuk az igemagyarázatot, csak halvány remény ébredt bennünk, hogy Isten kegyelméből és akaratából mi már nem vagyunk a sötétség gyermekei.

Az áhítat után lassan indult a beszélgetés. A szokásos téma a kis ajándékok elkészítése és kiosztásának időpontja volt. Szomorúan vettük tudomásul, hogy közülünk is már többen vannak, akik nem tudnak a készülődésben részt venni. Rájuk is szeretettel gondolunk és idén már őket is megkeressük apró figyelmességünkkel, szeretetünkkel. Végezetül lélekben elcsendesülve, emlékeinket sorban felidézve gondoltunk azokra is, akiket az idei évben már nem tudunk meglátogatni, mert magához szólított őket az Úr és ott vannak az örök hazában.

Maradtak azért még egyedül élők, magányosok, akik várják a gondoskodást, kedves látogatást és apró ajándékot. A közös döntés megszületett: az eddigi évek szokásait követve elkészítjük a kis csomagokat és még az ünnep előtt mindenki meg is kapja azt. Az ajándékokkal átadjuk az igét is: *„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek."* [Tit 2,11]

Testvér, aki olvasod írásomat, te is állj meg egy pillanatra a sok munka és rohanás között, készítsd fel lelkedet, gyújts meg egy-egy gyertyát az adventi koszorún, mondj egy imát az Atya kegyelmes szeretetéért, mint annak idején a betlehemi pásztorok tették!

Hiszem, hogy mindenkinek a lelkében ott van az ismert 158., karácsonyi ének szava:

„A magasságban dicsőség Istennek,
Békesség légyen földön embereknek,
És jóakarat mindenféle népnek
És nemzetségnek!"

Az évek során egyre inkább háttérbe szorult a karácsony igazi jelentősége, a szeretet ünnepeként emlegetik még ma is. Valóban szokássá vált, hogy ezen az ünnepen a szeretet jegyében a családok összejöttek, együtt ünnepeltek és ez ma is így van. Nekünk, nagyszülőknek is rendkívüli boldogság az unokák, a család jelenléte. Én is várom, hogy a csillogó karácsonyfa alatt megszólaljon az ének:

„Pásztorok, pásztorok örvendezve
Sietnek Jézushoz Betlehembe;
Köszöntést mondanak a kisdednek,
Ki váltságot hozott az embereknek."

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott, békés karácsonyi ünnepet minden kedves olvasónknak!

KOVÁCS TIBORNÉ

Fénysugár-híradó

„A ti szelídségetek legyen ismert
minden ember előtt! Az Úr közel!
[Fil 4,5]

Ismét eltelt egy év, eljött az összegzés ideje. Mi történt klubunkban az elmúlt évben? Keddi összejöveteleinken átlagosan 16-22 fő vesz részt, amikor is az áhítat után kötetlen beszélgetéssel telik az idő. Ilyenkor megbeszéljük, ki mit süt-főz, hogy vannak az unokák, dédunokák, kinek hol és mi fáj.

Meghívott vendégeink élménybeszámolói, helytörténeti előadásai és közérdekű tájékoztatói is színesítik klubdélutánjainkat. Ilyen volt Pál Tamásné vetített képes beszámolója egy tengeri hajókirándulásról, benne a gyönyörű tájak bemutatása mellett személyes élménybeszámolóval, amit nagy örömmel vettünk, mivel nagyon keveseknek van lehetősége ilyen kirándulásra. Ezúton is megköszönjük és várjuk az idei év élménybeszámolóját.

Nikodémné Zsuzsika Salyánosi Éva írónő előadásán vett részt, és erről számolt be tagságunknak, egyúttal ajánlotta megvételre az írónő vallásos témájú könyvét. ☞

Vendégünk volt Bolla Zsuzsanna, az evangélikus portál szerkesztője, aki orosházi és pusztaföldvári kötődéséről, szülei és nagyszülei itteni életéről és a kenyérsütésről tartott előadást, majd háromféle saját készítésű kenyérrel kínált bennünket. Az ízletes kóstoló után a receptet is megosztotta, cserébe aprósüteménnyel kínáltuk.

Ebben az évben két alkalommal vendégeltük meg magunkat bográcsos marhapörkölttel, amit mindkét esetben Ördög Endre igazgatólelkész úr és Tompa Pali bácsi készített el kiváló minőségben. Áldozatos munkájukat hálásan köszönjük! A finom ételek anyák napjára és idősek napjára készültek.

Összejöveteleinken gyakori a süteményezés: névnapi, születésnapi köszöntések kísérője a finom aprósütemény és a tea.

Kétszer rendeztünk libazsíros-lilahagymás uzsonnát nagy sikerrel. Kirándulásokon is többször részt vettünk. Szarvason nőnapi operettgálán voltunk, utána megnéztük a Mini Magyarországot, majd a kézműves cukrászdában sütiztünk. Többen részt vettünk Békéscsabán az evangelizáció napján, ahol Kondor Péter püspök úr prédikált. Az egésznapos rendezvényen vendéglátóink ebédet és vásárlási lehetőséget is biztosítottak, ajándéktárgyakat és finom, házi készítésű hentesárukat, süteményeket kínáltak. A gyönyörűen felújított szentetornyai templom avatási ünnepségén is ott voltunk, ahol Kondor Péter püspök úr, Lázár Zsolt esperes úr, Ördög Endre igazgatólelkész úr és Laczki János lelkész úr jelenlétében megtörtént a templom megáldása.

Szeptemberben egy igen tartalmas, négynapos Pécs környéki kiránduláson vettünk részt. Idegenvezetőnk egyben a csapat orvosa, dr. Rusznák Jolán volt. Szükségünk is volt segítségére, mert ebben a korban már könnyen adódnak egészségügyi problémák. Köszönjük Jolika áldozatos segítségét! Csapatunkból hatan vettek részt Révfülöpön egy hatnapos továbbképzésen, Lázár Zsolt esperes úr felkérésére. Klubunkat két alkalommal tisztelte meg Dávid Zoltán polgármester úr, aki meghallgatta beszámolónkat, örömeinket, problémáinkat, és apró ajándékkal kedveskedett. Ebben az évben még egy évzáró búcsúebédet tervezünk. Közösségünkben vannak egészségügyi gondokkal küzdő társaink, akiket látogatásokkal, személyes érdeklődéssel, ha kell, étellel látunk el átmenetileg, amíg sorsuk nem rendeződik véglegesen. Ünnepek alkalmával ajándékcsomagokat készítünk, amelyeket személyesen továbbítunk.

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

„Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk, emelkedjetek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!” [Zsolt 24,7]

UJJ TIBORNÉ

30 éve történt

1989 karácsonyán Romániában forradalom volt. 1989/1990 fordulóján az orosháziak adományokat gyűjtöttek a tatrangiak számára. Gyülekezetünk részéről Csiszár Béla, Dér István, Gyarmati István lelkész (és édesapja), Hegedűs Pál, Nagy Róbert, Németh Béla és Szemenyei Sándor vitte el az adományokat Tatrangba. Utazásuk nem volt veszélytelen. Az út mentén számos helyen még tankok álltak. A harcok nyomai jól láthatók voltak az épületeken, például a füstölgő szekus székházon Nagyszebenben.

Új képzés egyházunkban

Szakirányú lelkipásztori gyülekezeti munkatársképzés. Ezzel az érdekesen hosszú címmel indult egy megragadó új törekvés és képzési forma idén szeptemberben. Mottója: „Nem jó a lelkésznek egyedül szolgálni... képezzünk mellé munkatársakat!” Hamar kiderült a felhívásból, hogy mire is gondolt egyházunk vezetése. Szakirányú felkészítésre, amivel a munkatársak majd támogatni tudják a gyülekezet lelkészeit.

Különösen szerencsés ez nálunk, ahol alapjában is a csoportos szerveződési, hálózatos forma alakult ki. Négy szakirányban indult a képzés: gyermekmunka, ifjúsági munka, szeretetszolgálat és gyülekezeti menedzsment témákban. Közösségünkből nyolcan vállalkoztak arra, hogy hat szombaton keresztül konzultációra járnak Budapestre, az Országos Iroda épületébe.

Minden alkalom egy közös „alapozással” kezdődik az épületbe rejtett templomban, majd mindenki a saját szekciójában készül fel a szolgálatra. Előadásokat hallgatva, esetmegoldásokat tanulva és nem ritkán házi feladatokat készítve. A napot áhítat és úti áldás zárja.

A képzés, melyen közel százötvenen vesznek részt, ingyenes. Nem feledkeznek meg testi táplálékunkról sem, hiszen minden szombaton finom ebéddel várják a tanulni vágyókat. Gyülekezetünk pedig az odajutásról gondoskodik: valamennyien a kisbusszal utazhatunk.

Az első szemeszteren már túl vagyunk, ez három konzultációs napot jelent. A következő félév szintén ennyi alkalmat tartalmaz majd, és a képzés végén záró istentisztelettel bocsájtják ki a leendő munkatársakat.

„Nem jó a lelkésznek egyedül szolgálni...hadd segítsünk neki!” Szeretettel fogjuk tenni.

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Akkor fognak követni, ha méltó vagy rá

Fehér Borbála nyugalmazott igazgató pedagógiai és intézményvezetői munkájáért szakmai elismerésben részesült. A Székács Evangélikus Iskola egykori vezetője az egyház Péterfy Sándor-díját vehette át.

A balatonszárszói Evangélikus Konferencia és Missziói Központban minden év novemberében intézményvezetői konferenciát szerveznek. Ezen a lelki feltöltődéssel egybekötött értekezleten az óvodák vezetői, az általános és középiskolák igazgatói, továbbá az iskolalelkészek vesznek részt. A háromnapos esemény zárása a Péterfy Sándor-díj átadása, mely a pedagógusi és intézményvezetői munka elismerésének jelképe.

– Ez nem egyedüli érdem. Igaz, hogy az én nevem szerepel az oklevélen, de ez az egész intézmény és az ott dolgozó munkatársak, a diákok és szüleik nélkül nem sikerülhetett volna – fogalmazott Fehér Borbála. Egy vezető önmagában semmit nem tud tenni, csak akkor, ha vannak olyanok, akiket vezethet, és akik követésre méltónak találják őt. Ez igazából az intézményben folytatott szakmai munka elismerése – mondta.

A nyugalmazott igazgató elmondta, intézményük kicsiből indult és nagyra növekedett. Legelőször az óvodában valósult meg az egyházi képzés, majd a 8 osztályos általános iskola következett. Azután 1998-tól a 6 osztályos, 2000-től pedig a 4 osztályos gimnáziumi képzésben is részt vehetnek a diákok.

– 1992 szeptemberében indult az egyházi tagozat az akkor még önkormányzati fenntartású iskolában. Én magam óraadó voltam néhány hónapig, miközben még a szentetornyai iskolában tanítottam. Már ebben az évben megismerhettük egymást azokkal a pedagógusokkal, akik készültek az egyházi tagozaton történő tanításra. A Győri Gábor által vezetett Lévita körön felelevenítettük ismereteinket az Isten dolgaival, az egyházzal, a Bibliával kapcsolatban.

Kísérni, vezetni a gyerekeket a hit közvetítésével

1993 szeptemberétől Fehér Borbála történelemtanárként és osztályfőnökként dolgozott tovább az iskolában. 2002-től 8 éven át igazgatóhelyettesi posztot töltött be, majd 2010-től igazgatóként folytatta munkáját.

– Ez az iskola nagyon fontos feladatot lát el, hiszen a város egyetlen olyan egyházi intézménye, ahol az óvodától a 12. osztályig tanulhatnak a gyerekek. Lehetőséget kínálunk azoknak a hívő és nem hívő családoknak, akik gyermekeik számára nemcsak a magas színvonalú tudást, de a keresztyén szellemben folyó nevelést is szeretnék biztosítani.

Fehér Borbála úgy véli, számukra fontos, hogy a szülők rájuk bízzák gyermekeiket, kézen fogják őket és elkísérjék akár az érettségiig is. Mindezt a hit közvetítésével.

– A hitet nem mi adjuk. Legfeljebb olyan emberek segítségével tudjuk a gyerekeket vezetni, akiknek a hitélete lehet maga a példa. Lehet, hogy olyan országos eredményekkel nem büszkélkedhetünk, mint az OKTV országos helyezései, de sok diáknak sikerül középfokú nyelvvizsga-bizonyítványt szerezni úgy, hogy kihasználják az iskola által biztosított tanórai és órán kívüli lehetőségeket. Számunkra az is sikernek számít, ha ezek a gyerekek évekkel később boldogan jönnek el egy osztálytalálkozóra, megkereszteltetik a gyermekeiket vagy később hozzánk íratják be őket óvodába, iskolába.

„Nem véletlen az, hogy kitalálták a nyugdíjazást”

Az előző tanév végén Fehér Borbála nyugdíjba vonult. Tervei bőven vannak, bár már nem az iskolával kapcsolatosak.

– Nem szomorkodom amiatt, hogy már nem vagyok aktív dolgozó. Nagy öröm számomra, hogy októberben unokám született, boldog nagymama vagyok. Időnként azért bejárok az iskolába, tagja vagyok az igazgatótanácsnak is. Jó látni, hogy a kollégáim lelkiismeretesen, szeretetben végzik a dolgukat, látom a nyüzsgést és pezsgést, és érzem ugyanazt a hangulatot, amit naponta megtapasztaltam igazgatóságom alatt. Persze akadnak változások, amiket muszáj volt meglépni. Van köztük olyan, ami már nekem nehezemre esett volna. Nem véletlen az, hogy kitalálták a nyugdíjazást. Az ember, amikor valamilyen szinten felfogja és megérti, hogy a fizikai és szellemi képességeinek a határait feszegeti, akkor tudni kell lépni. Az évek során sok dolog felhalmozódott az otthon, a családom tekintetében, amit az ember adósságként élt meg. Most ezeket próbálom törleszteni. Mindemellett férjemmel szeretnénk aktívabb kulturális életet élni, színházba, rendezvényekre járni. Egyelőre ezeket tervezem – mondta el Fehér Borbála.

A Péterfy Sándor-díjat általában egy évben egy intézményvezető kapja meg, idén viszont ketten vehették át. Fehér Borbála mellett Tölli Balázs, a soproni Berzsenyi Dániel Evangélikus Líceum igazgatója részesült a megtiszteltetésben.

BOGDÁNFFY-SZŐKE ANETT
(oroscafe.hu)

Adventi gyertyagyújtás a Székács szolgálatával

Idén a város adventi koszorújának negyedik gyertyáját az evangélikus felekezet képviselői gyújthatják meg a főtéren. 2019. december 22-én (vasárnap) 16 órától Felegyi-Németh Mária iskolalelkész ünnepi gondolatait követően iskolánk diákjainak műsora segíti ráhangolódni az orosháziakat a Megváltó születésének ünnepére. Domjánné Szólik Anikó vezetésével az iskola énekkara is színpadra lép. Szeretettel várjuk Önt is erre a mindenki számára nyitott alkalomra!

FELEGYI-NÉMETH MÁRIA
iskolalelkész

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Márton-bál

Hagyomány és újítás

November 9-én több mint 260 vendég tisztelte meg jelenlétével a Székács Evangélikus Oktatási Intézmény idei, 14. Márton-bálját, melyet hagyományosan a szülői közösségünk szervez meg. Az iskolánk dísztermében, a Márton naphoz legközelebb eső szombaton megrendezett eseményen sok rutinos bálozó megjelent, köztük intézményünk egykori és jelenlegi munkatársai, tanulói, szülők, baráti társaságok, a fenntartó gyülekezet tagjai. A díszvendégek sorában köszönthettük gyülekezetünk és egyházmegyénk vezetőit, polgármestereket, intézményvezetőket, a testvéregyházak képviselőit, orosházi és környékbeli vállalatok vezetőit. Vendégeink közül jó néhányan idén első ízben vettek részt az eseményen.

Hagyomány, hogy a Márton-bál bevétele jótékony célt szolgál. Idén sem volt ez másként, a korábbi években megfogalmazott célt – nehezebb sorsú, rászoruló tanulóink kirándulásokon és kulturális rendezvényeken való részvételének támogatását – ezúttal is megjelöltük. Most azonban óvodánk játszóudvarának fejlesztésére is kértük a támogatást, amely lehetőséggel jó néhány vállalat és több magánszemély élt. A nagylelkű támogatóknak és a nagyszámú bálozónak hála az esemény bevétele, a jótékony célra felhasználható összeg bőven felülmúlta a korábbi évekét.

A bál felvezetéseként köszöntő és a támogatásokat megköszönő gondolatokat fogalmazott meg Lázár Zsolt esperes, Vajer Tímea óvodavezető, Nagyné Miszlai Anita, az iskola szülői munkaközösségének újonnan megválasztott vezetője, Szőke-Kilián Szilvia igazgatóhelyettes, valamint Nagy Róbert intézményvezető. A vendégek színvonalas szórakoztatásáról és a báli hangulat megalapozásáról Árusné Seres Angelika óvónő és Nagy Luca 11/6-os tanuló közös éneke, a 10/6-os Nagy László kártyatrükkbemutatója, valamint 10. évfolyamos tanulóink nyitótánca gondoskodott. A bált hivatalosan Ördög Endre igazgatólelkész nyitotta meg pohárköszöntőjével.

A Márton-bál színvonalához hozzájárult az ízléses dekoráció (melyet egy anyukának köszönhetünk), az igényes felszolgálás, az étel- és italkínálat, a bálunkon részt vevő gyermekek számára kialakított játszószoba, valamint a talpalávalót biztosító K. Tóth-Szilágyi Zenekar. Köszönet illet minden közreműködőt, valamint minden munkatársat, aki az előkészítésben és a lebonyolításban való részvételével hozzátett valamit bálunk sikeres megrendezéséhez.

Sok pozitív visszajelzés érkezett hozzánk a bált követően. Ezek, valamint a minden korábbit felülmúló részvétel és a sok, évek óta visszatérő bálozó azt jelenti számunkra, hogy a Márton-bál intézményünk kiemelkedő társadalmi eseménye, amelyet mindenképpen folytatni szeretnénk, és az építő kritikákat is figyelembe véve törekszünk egyre színvonalasabbá tenni. Ennek szellemében készülünk a 2020. novemberi, már 15. Márton-bálra.

NAGY RÓBERT
intézményvezető

Iskolások az idősek napján

Az Ezüst Fenyő Idősek Otthona lakóit 2019. október 17-én táncos és énekes produkciókkal köszöntötték az idősek napja alkalmából. A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium 4. a osztálya ezen a napon játék- és táncfűzést mutatott be. A gyermekek nagy várakozással készültek erre az ünnepségre.

Szívesen teszünk eleget iskolán kívüli felkéréseknek is: óvodai majálisokon, nyugdíjas rendezvényeken, bálokon, városi rendezvényeken való szerepléseknek. Az iskola szívügyének érzi a magyar népi kultúra ápolását és tanítását. Iskolánkban alsó tagozaton órarendbe beépítve heti egy órában tanulják a gyermekek a néptáncot. Ezeken az órákon szakképzett pedagógusok foglalkoznak velük. A tanítás során fő célunk az, hogy a gyermekek kedvvel játsszanak, táncoljanak úgy, hogy közben elméleti és gyakorlati ismeretekkel gazdagodjanak.

RAVASZNÉ HORVÁTH MARIANNA
tanító, néptáncoktató

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Lelki töltőállomás iskolánkban

A székács Evangélikus Iskola néhány diákja október első hetében egy nemzetközi keresztény konferencián vett részt. A diákok egy akcióterv keretében fogalmazták meg azt, hogy hazatérve a saját iskolájukban hogyan tervezik megosztani társaikkal a frissen szerzett tapasztalataikat. Az akcióterv első megvalósult pontja az iskola két épületében kihelyezett Spiritual Petrol Station, azaz Lelki Töltőállomás.

Bárkivel előfordulhat, hogy valami miatt szomorúság tölti el, éppen egy nehezebb időszakon megy keresztül, esetleg úgy érzi, neki semmi sem sikerül. Ilyenkor jól jöhet egy személyre szóló üzenet, egy gondolat, egy mondat, egy bibliai ige, ami ott, akkor pont neki szól. Biztatást, támogatást, bátorítást tartalmazó üzenetek találhatók a folyosón elhelyezett dobozokban. Színkódok segítségével lehet választani hétköznapi és bibliai üzenetek közül, amelyek angol vagy magyar nyelven íródtak.

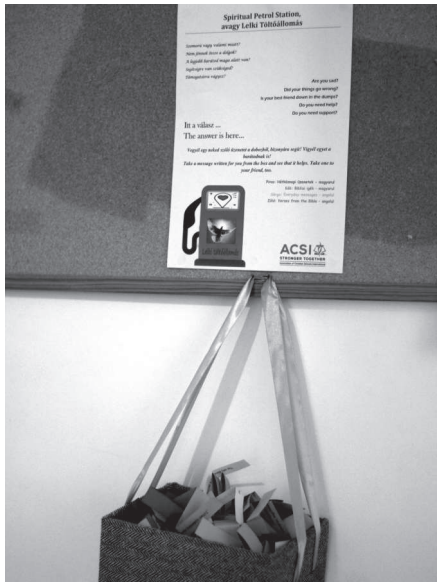

Az egymásra figyelés koncepciója jelenik meg az akcióterv második pontjában, melyet HAFIN MUFFIN-nak neveztek el a diákok. Ez egy angol nyelvű rövidítés, Help A Friend In Need (Segíts egy rászoruló barátnak). Arra kérik a fiatalokat, hogy legyenek figyelmesek társaik iránt, s vegyék észre, ha valaki egyedül van, magányos, társaságra vágyik, vagy éppen csak egy jó szót szeretne hallani.

SCHMITTINGER ANIKÓ
tanár

Schedius- és Sztehlo-ösztöndíjak tanulóinknak

A magyarországi Evangélikus Egyház a 2018/2019-es tanévben hirdette meg először a Schedius Lajos tanulmányi ösztöndíjat. Ennek célja, hogy elősegítse az evangélikus értelmiség kinevelését és támogassa a kiemelkedően tehetséges és a közösségi életben aktívan részt vevő evangélikus felekezetű diákokat.

A két fordulóból álló pályázat benyújtásának határideje 2019. május 31-én járt le. Augusztus 19-én került kihirdetésre azon pályázók névsora, akik bejutottak a második fordulóba, tehát a személyes meghallgatásra meghívást kaptak. Iskolánkból hét tanuló nyújtott be sikeres pályázatot: Berki Csenge 10/6, Csizmadia Laura 10/6, Veres Zsófi 10/6, Chlebnyiczki Petra 12/6, Hajdu Leila 12/6, Sin Attila 12/6 és Szigethy Péter 12/6. A tanulók meghallgatására 2019. szeptember 23-án került sor Budapesten, a Magyarországi Evangélikus Egyház központjában. Diákjainknak egy nyolctagú bizottság előtt kellett bemutatkozniuk, illetve beszámolniuk arról, hogy milyen célra szeretnék felhasználni a megpályázott összeget. Ezután a bizottság tagjai tettek fel kérdéseket, hogy még jobban megismerhessék a tanulókat és az egyházhoz fűződő viszonyukat.

Szintén a Magyarországi Evangélikus Egyház hirdette meg a 2019/2020-as tanévben a Sztehlo Gábor szociális és tanulmányi ösztöndíjakat. Előbbit az egyházi, állami és egyéb fenntartású iskolákban tanuló evangélikus felekezetű tanulóknak, utóbbit az evangélikus iskolában tanuló, bármely felekezethez tartozó, tehetséges és szociálisan rászoruló diákoknak. Ezen pályázatokon iskolánkból több tanuló is részt vett. A nyertes pályázók névsorát 2019. október 25-én hozták nyilvánosságra. Hat székácsos tanuló pályázata nyert: Farkas Andrea 10/4, Kis Boglárka Kata 9/4, Krcsméri János András 12/6, Molnár-Farkas Noel 10/6, Podhorszky Viktória Anna 12/6 és Szabó Máté 10/6.

Az ösztöndíjak átadására november 13-án került sor az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Gratulálunk!

KIRÁLY OLGA
mentortanár

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Gimnáziumi nyílt nap a Székácsban

Idén is kiemelt fontosságú feladat számunkra a gimnáziumi beiskolázás. Az elmúlt tanévben először vettünk részt standdal a békéscsabai pályaválasztási vásáron. Az akkori tapasztalatokat is kamatoztatva most még alaposabb programmal tudtunk készülni leendő gimnazistáink számára. Nagy volt a tét, hiszen az idei évtől már tervezzük a jövőbeni két négy évfolyamos osztály indítását, ezért még hatékonyabb marketingeszközöket kellett fejlesztenünk a cél érdekében.

Az idei pályaválasztási vásár volt a szokásos főpróba. Debütált az iskolát reklámozó videóklip, amit a nagy kivetítőn és a standon is meg lehetett tekinteni. Látogatóinkat iskolánkról szóló totóval és reklámajándékokkal vártuk. A standnak idén is sikere volt, köszönhetően a kollégáknak, illetve a 10/6 és a 12/6 diákjainak. A szóróanyagainkkal és a standnál is reklámoztuk nyílt napunkat, ahol az iránt érdeklődők elég részletesen megismerkedhettek a gimnázium szakmai és mindennapos életével.

November 29-én 8 órától vártuk nyílt napunkra az érdeklődőket. Ezt megelőzte egy internetes médiakampány is, melyben előjelentkezni lehetett a különböző foglalkozásokra. Mindezek eredményeként eddig soha nem látott érdeklődés mutatkozott: 56 érdeklődő diák és szüleik jelentek meg az iskolában.

A nap a díszteremben kezdődött. Itt Nagy Róbert igazgató köszöntötte a jelenlévőket, majd a fenntartó egyház nevében Ördög Endre igazgatólelkész nyújtott tájékoztatást. Ezután foglalkozásokon vehettek részt az érdeklődők: programozás, biológia, angol nyelv és játékos önismeret szerepelt a programban. Nem bemutatóórákra szerettünk volna támaszkodni, hanem személyes élményt kívántunk nyújtani a nálunk folyó munkával, lehetőségekkel kapcsolatban. Minden érdeklődő megtekinthette a díszteremben a diákönkormányzat, a diákklub munkáját bemutató előadásokat, illetve az intézményünk fő erejét jelentő diák közösségi életet bemutató előadást. A program végeztével mindenkit invitáltunk a diákklubba. Itt további kötetlen beszélgetésre kerülhetett sor.

Nagy öröm volt számomra, hogy ilyen sokan érdeklődtek az intézményünk iránt. Ha közülük majd nem is mindenki választja a mi gimnáziumunkat, biztos vagyok abban, hogy jó hírünket vitték a városba és a környező településekre. Nagyon bízom benne, hogy nagy létszámú négy évfolyamos osztályt indíthatunk majd a következő tanévben.

De a munka itt nem áll meg: további terveink vannak az iskola marketingtevékenységének fejlesztésére, hogy még inkább meg tudjunk felelni a 21. század követelményeinek. Ennek összehangolása hagyományos keresztény értékeinkkel rendkívül érdekes és izgalmas feladat.

Ezúton is megköszönöm az áldozatos munkát a gimnáziumi beiskolázási programot támogató Nagy Róbertnek, iskolánk igazgatójának, Szőke-Kilián Szilvia és Deák Péter igazgatóhelyetteseknek, Venyige Juditnak, Schmittinger Anikónak, Kovács Annamáriának és Fazekas Andrásnak az érdekes bemutatóórákért, a 10/6 és a 12/6 diákjainak a vendégek kalauzolásáért, illetve a diákélet bemutatásáért. Ez a csapat és a közös cél garancia az orosházi evangélikus gimnáziumi oktatás jövőbeni sikereinek eléréséhez.

HAJDU ATTILA
történelemtanár,
marketingmunkacsoport-vezető

Pályaorientációs nap iskolánkban

Az általános iskola 16 osztályának ezen a napon nem volt kötött programja, hanem közösségenként szerveződve Orosháza és környékének különböző üzemeit, gyárait, szolgáltatási egységeit látogathatták meg. Így jutottak el a rendőrséghez, a postához, a tűzoltósághoz, s gazdagodtak élménnyel a MÁV, a Linamar, a Cerlux Kft., a Szkaliczky Művek vagy a Woertz Hungária Kft. mindennapjainak megismerésével.

A pályaválasztás leginkább a gimnáziumi korosztályokban aktuális. A „nagy diákok" délelőttjén a szakképzési rendszer változásairól, valamint a lehetséges pályájuk kiválasztásának szempontjairól tartott előadást a Békés Megyei Kereskedelmi és Iparkamara, illetve a Békés Megyei Pedagógiai Szakszolgálat egy-egy képviselője. Ezt követően a Kodolányi János Egyetem és a Gál Ferenc Főiskola mutatta be képzési rendszerét.

A nap további részében volt diákok osztották meg tapasztalataikat hivatásukról és az érettségijük utáni életükről (ld. fotó). Velük elsősorban nem az volt a célunk, hogy szakmájukat mutassák be a diákjainknak, hanem sokkal inkább az odáig vezető út tapasztalataira hívtuk fel a figyelmet általuk. Banki szakember, készenléti rendőr, tanító, óvónő, állatorvos, informatikus, vállalkozó és mérnök szakma szerepelt ebben az évben a palettán, valamint egy repülőgéppilóta, egy fodrász-kozmetikus, valamint egy karatemester videóüzenete erősítette a székácsosságot a tanulóinkban.

DEÁK PÉTER
igazgatóhelyettes

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Felvételi tájékoztató a 2020/2021-es tanévre

Kedves Szülők!

A Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium a város egyetlen olyan egyházi iskolája, ahol az óvodától a 12. osztályig tanulhatnak a gyerekek.

Az államosítást követő több mint 40 éves kényszerszünet után 1992-ben nyílhatott meg újra az evangélikus iskola, hogy benne a hagyományok tisztelete, a színvonalas oktatás, a tehetséggondozás, a keresztyén nevelés újraéledjen.

Az iskola azóta egyre bővült. 2010-ben készült el az új épületrész. Korszerűsítettük a fűtést, megújult a teljes villamoshálózat és világítás, valamint a sportpálya. Az oktatás jó tárgyi feltételeit a fizika-kémia előadó, a rajzterem, a nyelvi laborok, a könyvtár és a megújult sportudvar biztosítják. Minden tanteremben interaktív tábla segítségével folyik a tanítás.

A számítástechnika-oktatás fontos területe középiskolai képzésünknek. Ennek megfelelően a két szakteremben elhelyezett 16-16 tanulói munkaállomás internet-hozzáféréssel lehetővé teszi, hogy tanulóink java része az érettségi bizonyítvány mellé megszerezze a külföldön is elismert Európai Számítógéphasználói Jogosítványt, az ECDL-bizonyítványt.

Az idegen nyelvek magas szintű oktatását anyanyelvi lektorok és a németországi Kahl am Mainban található Paul-Gerhardt-Schuleval fenntartott testvériskolai kapcsolat is segíti.

Iskolánk (mely Örökös Ökoiskola, Akkreditált Kiváló Tehetségpont és LanguageCert partnerintézmény) egyedülállóan szép természeti környezetben, tágas, jól felszerelt iskolaépületben fogadja a diákokat.

Az iskola evangélikus-keresztyén jellegéből adódóan hagyományos értékeket közvetítünk a diákoknak. Ezeken az értékeken keresztül érezhetik meg gondoskodó szeretetünket, türelmünket, folyamatos figyelmünket, s biztonságban tudhatják magukat. A napjainkban kialakult nagyobb iskolai közösségekkel szemben a mi iskolánk kis létszámú csoportokkal működik, ezért családias légkört, több törődést tudunk biztosítani tanítványainknak.

A nemzeti nevelés kiemelt célunk. Minden 11. évfolyam tanulmányi kirándulás keretében ismerkedhet meg Partium nevezetességeivel.

Nagy hangsúlyt fektetünk diákjaink kulturális nevelésére, így valamennyien eljutnak a Nemzeti Színházba és az Operába.

A Diákklub péntek esténként rendezvényeivel, szórakozási lehetőségek kínálatával teszi lehetővé diákjainknak a szabadidő kulturált eltöltését.

Négyosztályos gimnáziumi osztályunkba felekezeti hovatartozástól függetlenül szeretettel várjuk a nyolcadikos diákokat.

- *Tagozatkód: 0001*
- *Felvehető létszám: 30 fő*
- *Oktatott idegen nyelvek: angol és német (ezek, valamint az informatika oktatása csoportbontásban folyik).*
- *Felvételi vizsgát nem szervez az intézmény.*
- *A felvételhez szükséges tanulmányi eredmény: 3,5 felett.*
- *A jelentkezés és a felvételről szóló értesítés az általános felvételi eljárás szerint történik.*

Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

OM-azonosító: 028280
Cím: 5900 Orosháza, Bajcsy-Zsilinszky u. 1.
Telefon: 68/411-771 **Fax:** 68/419-269
E-mail: iskola@szekacs.lutheran.hu
Honlap: http://szekacs.lutheran.hu

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Eva Szava

Hat év szünet után újra van iskolaújság a Székácsban, a neve: Eva Szava. Bogdánffy-Szőke Anett tanárnő indította el a szervezőmunkát, gyűjtötte a tagokat, Csete Attila készítette a digitális hátteret, és október eleje óta már olvasható az interneten az újság. A szerkesztőség irányítását azóta Schmittinger Anikó tanárnő folytatja nagy lendülettel.

Céljuk az iskolához kapcsolódó, az iskolában zajló rendezvények és események publikálása mellett a közösségi szellem mozgósítása és a közösség szellemi megmozgatása. Az újságban írások vannak a diákönkormányzat programjairól, film- és könyvajánlókat lehet böngészni, interjúkat olvasni, élménybeszámolókban és fényképekben gyönyörködni. Itt jelent meg először a most olvasható beszámoló is Csizmadia Laura 10/6-os diáknak, az iskolaújság alapító tagjának írása. Az Eva Szava címe: *http://szekacs2.lutheran.hu/iskolaujsag*

„A szeretetünkről fognak ismerni, ez a mi utunk…”

Harmadik alkalommal vendégszerepelt iskolánkban a szarvasi színjátszók csoportja. A *Passió* és a *Luther élete* után 2019. november 14-én a *Krisztus apostola* című előadást láthatta az iskola apraja-nagyja a díszteremben. A közel másfél órás zenés darab Kr. u. 67-ben játszódik, Néró uralma alatt. Pál apostol életének végső pillanatait mutatja be, a bebörtönzés utáni éveket. Az előadás után készítettem interjút a csoport vezetőjével, Himerné Duló Erikával.

– Mikor indult el ez a szakkör?

– Körülbelül 12 évvel ezelőtt, pontosan nem is tudom, utána kellene számolni.

– Általában hogyan választják ki a színdarab témáját?

– Kezdetben meséket játszottunk, aztán – mivelhogy egyházi iskola vagyunk és a gyerekek is felnőttek a feladathoz – filmadaptációkat csináltunk, egyházi, vallási tartalmú filmeket dolgoztunk fel.

– Melyik a legkedvesebb élmény?

– Számomra az a pillanat, amikor vége van egy előadásunknak. A gyerekeknek az, amikor odamennek hozzájuk gratulálni és fotózkodnak velük. Ez aranyos, ezt szeretjük.

– Mi a nagy álmuk?

– Nagyszínpad. Ez egy missziós gondolat, egy missziós tevékenység, hogy minél több gyereket megérintsünk vagy megpróbáljunk megérinteni a témával.

– Hetente hányszor próbálnak?

– Augusztus végén van egy táborunk, ott szoktuk nagyjából összerakni a darabot. Addigra a szövegkönyvet már megkapják a gyerekek, s ezután hetente egyszer van próbánk.

– Milyen nehézséggel találkoztak?

– Nehézség az mindig van, általában a technika a legádázabb velünk szemben. Most kivételesen nem volt semmi különösebb gond az előadás során.

– Hányan vannak jelenleg?

– Társulatunk most 27 főből áll.

– Hányszor adják elő ugyanazt a darabot?

– Mivel misszió, ezt most 12-szer adjuk elő, előreláthatólag. De azért szokott ez több is lenni.

– Szokott-e vita lenni a próbákon vagy az előkészületek során?

– Általában én vitatkozom, a gyerekek nem szoktak.

– Ki szokta elkészíteni a szereposztást?

– Az én „jobbkezemmel”, Tündivel (aki most Lukács volt) általában mindig személyre szabottan választjuk a szerepeket.

– Van-e, vagy volt-e már olyan, hogy valaki nem vállalt el egy szerepet?

– Nem volt ilyen lehetősége. *[mosolyog]*

– Van-e olyan gyerek a szakkörben, akinek célja a színészet?

– A tavalyi csapatból mentek drámatagozatra, Szentesre. A kicsik közül nem tudom, de talán Pribelszki Zoli (Cassius) próbál majd ilyen irányba menni.

– Ön honnan veszi ezt a mérhetetlen energiát és lendületet, amivel a csoportot irányítja, terelgeti?

– Isteni sugallattal és Isten áldásával lehet csak csinálni.

– Köszönöm szépen, további sok sikeres előadást kívánok még Önöknek!

Ezután Bacsa Zalánnal is készítettem interjút, aki a darab főszerepét játszotta.

– Milyen érzés főszereplőnek lenni?

– Nagyon jó! Már a múltkori darabban is egy elég jó szerepet kaptam, még úgy is, hogy csak tavaly csatlakoztam ehhez a színjátszókörhöz. Mindig jókat mosolygunk ezen olyan tagokkal, akik már három éve járnak a csoportba. Én meg csak egy éve, s máris főszereplő lehettem.

– Mennyire érzed tehernek, hogy főszereplő vagy?

– Annyira nem nagy teher, mert párszor már előadtuk a darabot és a szöveg elég jól megy. Ilyenkor már nem annyira nehéz és teher, mert minden jól megy.

– Mennyi időt szoktál szánni szövegtanulásra?

– Ezt a darabot nyáron raktuk össze és a szövegtanulásra több időt kellett szánjak, mert főszereplő vagyok, de azért nem ültem napokat felette, hogy megtanuljam az egészet. ☞

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Idegen nyelvek napja a Székácsban

Iskolánk 2019. december 14-én tartotta meg a már hagyományos idegen nyelvek napját. Idén a téma a karácsony, Jézus születése volt. Ezzel együtt az ünnepek körüli brit és német szokásokat is felelevenítettük. Reméltük, hogy egy kellemes délelőttöt tölthetünk együtt.

A reggel közös áhítattal kezdődött az iskola dísztermében, ahol iskolalelkészeink meséltek a karácsony lényegéről, Jézus születésének ünnepéről. Majd felhangzott a *Csendes éj* című dal magyar, angol és német nyelven. Nagyon megható volt, ahogy az egész iskola, kicsik és nagyok együtt énekeltek. Dísztermi programunkat a 6. a osztály által bemutatott fénytánc koronázta meg.

A reggeli áhítatot követően a délelőtt folyamán a diákok angol és német nyelvű foglalkozásokon bővítették idegennyelvi tudásukat, korosztályuknak megfelelően.

Az alsósok karácsonyi angol dalokat énekeltek és kreatívkodtak, illetve német nyelven dolgozták fel a karácsonyi hagyományokat.

A felsősök magyar, brit és német karácsonyi hagyományokat elevenítettek fel, megismerték a karácsonyfaállítás és az adventi koszorú eredetét. Téli képeket, idegen nyelvű ünnepi üdvözlőkártyákat, adventi koszorúkat készítettek. Angol nyelvű karácsonyi tombola színesítette programjukat, melynek érdekessége az volt, hogy a pedagógusok is hozzájárultak kedvenc tárgyaikkal, édességeikkel.

A karácsony a szeretet, a család, az otthon és nem mellesleg az örömszerzés és ajándékozás ünnepe is. A 8/6 osztály tanulói karácsonyi mézeskalácsot csomagoltak, ami a Családok Átmeneti Otthonában lakó gyerekeknek készültek meglepetésként.

A gimnazistáknak is igyekeztünk koruknak, érdeklődésüknek és nyelvi szintjüknek megfelelő feladatokat biztosítani.

A szünetekben a gyerekek igazi angol teát fogyaszthattak. A délelőtt érdekessége volt, hogy minden osztály saját karácsonyi üdvözletet készített idegen nyelven, zenés videó formájában. Ezeket a videókat a közös iskolai karácsonyi ünnepségen megnézhettük, és így minden osztály áldott ünnepeket kívánhatott.

Idegennyelvi karácsonyunk egyik nagyon színes, látványos és vidám, angol és német nyelvi állomása volt adventi várakozásunknak. Reméljük, hogy ebből az örömből, lelkesedésből, kreativitásból, segítőkészségből, összefogásból sok mindent át tudunk menteni az ünnepekre, majd a hétköznapokra is!

ÖKRÖSNÉ MISZLAI EDIT
idegen nyelvi munkaközösség-vezető

Ugyanezen a napon iskolánk 8/6-os csapata (Klembuc Eszter, Szatmári László, Török Virág) angol nyelvű országismereti versenyen vett részt a békési református gimnáziumban. Az idei háromfordulós verseny témája: angol várak és kastélyok volt. Kiváló teljesítményükért az 1. helyezésért járó oklevelet és jutalmat vehették át. Felkészítőtanáruk Schmittinger Anikó. Szívből gratulálunk!

☞ *– Gondolkodtál azon, hogy ezzel fogsz továbbtanulni?*

– Megmondom őszintén, nem gondolkodtam még rajta. Lehet, hogy folytatom, de nem vagyok biztos benne.

– Neked milyen erős a hited? Vagy azt érzed, hogy ezáltal, hogy ilyen darabokban szerepelsz, erősebbé válik?

– Igen, fejlődök, és most már többet járok templomba. Nálunk Szarvason az Ótemplomban *Angyali reggelek* címmel téli alkalmakat szerveznek a gyülekezetben. Tavaly és tavalyelőtt is az összesen részt vettem. Fél 6-tól 7-ig van az előadás. Olyan, mint egy kisebb istentisztelet, és mindig van egy vendég, aki beszél. Ez is egy nagyon jó alkalom arra, hogy hitben növekedjek.

CSIZMADIA LAURA
10/6

LanguageCert partnerintézmény lett a Székács

Több mint két évtizedes fennállása alatt a Székács Evangélikus Iskolában mindig is nagy hangsúlyt fektettek az idegen nyelvekre. Az intézményben a megszokott angol és német nyelv mellett szakköri szinten oktatnak orosz nyelvet is.

2019 októberében a Székács a LanguageCert nyelvvizsgarendszer partnerintézményévé vált. A LanguageCert Vizsgafelkészítő partnerintézmények olyan iskolák, ahol a LanguageCert vizsgákra készítik fel a diákokat, és ingyenes próbanyelvvizsgákat szervezhetnek évente két alkalommal. Október 25-én 55 diák írta meg a próbanyelvvizsgát az intézményben. Ez teljesen megegyezik az éles vizsgával, szerkezetét és hosszát tekintve is. Az íráskészség feladatait azok a javítók értékelik, akik az éles vizsgákat is javítják. Az iskola angol szakos tanárai Ökrösné Miszlai Edit idegennyelvi munkaközösség-vezető irányításával nagy lelkesedéssel támogatják diákjaikat abban, hogy középiskolai tanulmányaik ideje alatt komplex középfokú nyelvvizsgát szerezhessenek.

A vizsgával kapcsolatos további tudnivalók a gimnázium honlapján, valamint az alábbi linken is elérhetők:

https://www.languagecert.hu/

Language Cert PARTNERINTÉZMÉNY

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

„Magyarok az ősök útjain…”

Iskolánk 11. évfolyama kísérőtanáraikkal (osztályfőnökök: Bacsurné Nagy Ildikó, Ökrösné Miszlai Edit; pótosztályfőnökök: Fórizs Ibolya és Antal László) ez év őszén tanulmányi kiránduláson vett részt a Partiumban. Hazatérve diákjaink élménybeszámolót írtak, melyek közül egyet teljes terjedelmében, néhányat pedig részleteiben olvashatnak.

Nagy Luca 11/6: 2019. szeptember 26-án indultunk el iskolánk 11. évfolyamával, osztályfőnökeinkkel és pótosztályfőnökeinkkel Partiumba, egy háromnapos tanulmányi kirándulásra. Ez az út 2003 óta része iskolánk hagyományainak. Károlyi Fülöp Bélának, iskolánk volt tanárának, korábban a Táncsics Mihály Gimnázium igazgatójának ötlete és kezdeményezése alapján azóta minden évben a 11. évfolyam kísérőtanáraival együtt buszra száll és elindul Partiumba 3-4 napra megismerni a határainkon túl élő magyarok életét, meglátogatni több falut és várost, ahol neves magyar költőink életének fontosabb színhelyeit, szülőházait, emlékmúzeumait tekintik meg. Mindezzel mélyítve magyarságtudatukat, s tudatosítani magukban, hogy ez a terület hiába van ma határainkon túl, ugyanannyira – ha nem jobban és igazabban – magyar, és itt éltek, alkottak azon jeles személyei a magyar történelemnek, akikről ma is tanulunk.

Partium Románia nyugati, túlnyomóan magyarlakta határ menti területe, s 5 megye alkotja. Magyarul sokszor „Részek”-ként is emlegetik. A történelmi Erdélytől különálló terület, de több jelentős magyar személy köthető hozzá, mint például Ady Endre, Kölcsey Ferenc, Arany János, Petőfi Sándor, Károli Gáspár. Kirándulásunk során is ezen emberek szülőhelyeit, életük fontosabb állomásainak helyszíneit látogattuk meg.

Az indulás napján, szeptember 26-án a határátkelést követően utunk a nagyszalontai Csonkatoronyhoz vezetett, s az ebben berendezett Arany János Emlékmúzeumot tekintettük meg. Ezután Nagyváradra indultunk, ahol először a római katolikus székesegyházban megnéztük Szent Lászlónak, Várad védőszentjének hermáját és kiállítását. A templom lélegzetelállító volt monumentalitásával és csodálatos freskóival. A székesegyház mellett található Kanonoksor megtekintése után a belvárosba indultunk, ahol végigjártuk a sétálóutcát, megnéztük a Szigligeti Színházat, illetve a Fekete Sas-palotát. Ezután szabadidőt kaptunk, de az időjárás sajnos szeles, hűvös volt, az eső is esett. A színház előtti téren és a főutca több pontján (például a Holnaposok szoborcsoport mögött is) építkezés zajlott, ami kicsit illúzióromboló volt, és rossz volt látni, hogy több, eredendően magyar épület mennyire el van hanyagolva. Nagyvárad után Nagykárolyba mentünk, elfoglaltuk a szállásunkat, és a nap további részét ott töltöttük. A nagykárolyi kastély kertjében található lovarda emeletén kialakított szálláson laktunk. A kastélykert és maga a gróf Károlyi család kastélya is gyönyörű volt, másnap belülről is megcsodálhattuk.

Ady Endre szülőháza

Szombat reggel korán indultunk a következő állomásra, Koltóra, ahol a Teleki-kastély kertjében megkoszorúztuk Petőfi Sándor és Szendrey Júlia szobrát, és megnéztük azt a kőasztalt, ahol Petőfi Koltón született verseit írta. Teleki Sándor és Petőfi jó barátok voltak, így Petőfiék itt töltötték mézesheteiket. Sajnos a kastély felújítás alatt állt, amikor ott jártunk, ezért az abban berendezett kiállítás egy részét a helyi művelődési házban tudtuk csak megtekinteni. A falu végében található Vajda-forrást is felkerestük, ami híres költőnk sétáinak visszatérő helyszíne volt. A következő úticélunk Erdőd volt, ahol egy emlékművet koszorúztunk meg, és indultunk is tovább Érdmindszentre, Ady Endre szülőházához. Itt megtekintettük a berendezett Ady Emlékmúzeumot és a költő szülőházát is. A kertben lévő Ady-szobrot is megkoszorúztuk, s egyik társunk, Szabó Rajmund verset is mondott, akárcsak a koltói Petőfi-szobornál Rajki Róbert. Ady szülőházában járva elgondolkodtam rajta, hogy mennyire különleges az, hogy abban a házban állhatok, ahol neves költőnk született és nevelkedett. Hasonló gondolatok jártak a fejemben a koltói kastély parkjában sétálva is. Károlyba visszaérve idegenvezetővel végigjártuk a Károlyi-kastélyt, megtekintettük a termeket és a benne berendezett panoptikumot, illetve a szafarikiállítást. Az estét a helyi gimnázium magyar diákjaival töltöttük, akik megvendégeltek minket az iskolájukban, majd a városban sétálgatva megmutatták a látványosságokat. Nagyon kedvesek és nyitottak voltak, sokat beszélgettünk velük arról is, hogy milyen magyarként románul tanulni, Romániába élni. A szálláson esténként éjszakába, hajnalba nyúlóan játszottunk, társasoztunk, beszélgettünk. Nagyon jó volt a hangulat, meglévő barátságok mélyültek és erősödtek, és talán újak is születtek. Számomra ezek az együtt töltött órák maradtak a legemlékezetesebbek.

Vasárnap tovább aludhattunk, és a dolgaink összepakolása után az utolsó állomásunk Kaplony volt, ahol megtekintettük a Károlyi-kriptát, a Károlyi család évszázados temetkezési helyét. A templom mellett található ferences kolostor egyik szerzetese vezetett minket végig, és még a kolostorban berendezett, a szerzetesek életét bemutató kiállítást is megnézhettük. Kaplony után visszamentünk Károlyba megebédelni, aztán pedig fáradtan, de élményekkel tele hazaindultunk.

Az utazás során sajnos sok minden (akaratunkon kívül) nem úgy alakult, ahogy előre el lett tervezve, de úgy gondolom, hogy így is tartalmas kiránduláson vettünk részt. A kezdeti rossz idő, a sok buszozás és az egyre fokozódó fáradtság miatt sokszor talán nem túl nagy kedvvel vagy érdeklő- ☞

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ déssel tekintettük meg a helyszíneket, de mégis volt pár, ami megfogott.

Nekem legjobban Nagykároly tetszett, a kastélypark és maga a kastély, illetve a váradi székesegyház. Mindig is tudtam, hogy az ott élő magyarok is ugyanolyanok, mint mi, csak ők akaratukon kívül egy másik ország területén laknak. De ott járva, megtapasztalva a helyi magyarok örömét, amikor rájöttek, hogy mi is azok vagyunk, vagy éppen néhol ennek ellenkezőjét, amikor tudtak magyarul, de direkt nem úgy szóltak hozzánk, hanem románul vagy angolul. Erősödött bennem az a gondolat, amit valahol mindannyian tudunk, csak nem szeretünk beismerni: ők talán jobban is magyarok, mint mi, mert ők egy másik környezetben, azzal sokszor szembemenve vagy kirekesztve akarnak magyarnak megmaradni, a saját nyelvüket beszélni. Nekünk egyszerű a saját hazánkban magyarként élni, de nekik ez ott áldozatokkal jár. És úgy gondolom, hogy ez a kitartás, ez az erős magyarságtudat mindannyiunk számára példaértékű. Remélem, hogy ez a kirándulás a jövőben is lehetőséget ad majd a diákoknak ilyen élményeket átélni, ezeket a dolgokat megtapasztalni és kicsit jobban megbecsülni azt, hogy magyarként Magyarországon, a saját hazájukban élhetnek.

Horváth István (11/6): Véleményem szerint ez a kirándulás hiányosságai ellenére is kihagyhatatlan élmény volt, bennem maradandó nyomot hagyott. Magamat egy egészséges nemzeti öntudattal rendelkező személynek tartom, viszont fel kellett ismernem, hogy a határon túl élő magyar testvéreink sokkal „magyarabbak" mint az itthon élők, és viselkedésükben, vendégszeretetükben megmutatkozik, hogy mit jelent pusztán jó embernek lenni. A jövőben mindenképp szeretnék visszatérni a meglátogatott helyszínekre és újra átélni azt a lelkületet, amit kaptam az ott élő magyaroktól.

Birkás Angelika (11/6): Felfoghatatlan érzés ébredt fel bennem, amikor Ady Endre szülőházába beléptem és megfogalmaztam magamban, hogy a 20. század egyik legjelentősebb magyar költőjének házában állok.

Fekete Dóra (11/6): A kirándulás alatt nagy költőink szülőházai érintettek meg leginkább. Furcsa érzés volt ott sétálni, ahol ezek a személyek megszülettek és gyermekkorukat élték. Ez az út nemcsak közösségünket kovácsolta, hanem ismereteinket is gyarapította. Jó volt találkozni határon túli diáktársainkkal és meglátni Partium szépségeit. A jövőben szívesen visszatérnék erre a vidékre, de nem egyedül, hanem szüleimmel együtt, hogy ők is tanúi legyenek mindannak, aminek én voltam.

Lődi Laura (11/6): Számtalan új ismeretet, tudást szereztem ezzel az úttal. Bepillanthattam az ottani diákok életébe és csodálatos helyeket járhattam be diáktársaimmal. Úgy érzem, sok kérdésemre választ kaptam. Remélem, lesz még rá lehetőségem, hogy ismét ellátogassak Partiumba és újra megcsodálhassam ezeket a gyönyörű helyeket! Nagyon jól teltek az esték is, rengeteget nevettünk és sokat beszélgettünk. Számomra nagyon hasznos és élvezetes volt ez a kirándulás. Összességében egy nagyon jó tanulmányi úton vehettünk részt diáktársaimmal.

Kassa Kármen (11/6): Szerintem a Partiumban tett utunk egyik legjobb helye a Károlyi-kastély volt, ahol akár órákig el tudtam volna nézelődni. A másik pedig a Károlyi család kaplonyi kriptája a könyvtárral együtt… sok jó élménnyel és tapasztalattal tértem haza. A jövőben, ha lehetőségem adódik rá, még egyszer ellátogatnék a kastélyba, mert számomra sok érdekességet nyújtott.

Mátó Virág (11/4): Érdekes volt látni az ott élő magyarokat. Elgondolkodtató, hogy akár mi is lehetnénk most az ő helyükben, mi is élhetnénk most ott úgy, ahol és ahogyan ők, akik bár magyarok, mégis határon kívülre kerültek.

Szabó Attila (11/6): Számos olyan helyre látogattunk el, ahol egykor költők születtek. Ottlétünk segített rádöbbenni arra, mit jelent igazi magyarnak lenni, s láthattuk azt, hogy a régi magyar értékek nem vesztek el a hosszú idő ellenére sem, mert az ott élő magyarság megőrizte azokat.

Szabó Rajmund (11/4): Visszatekintve erre a három napra, megmaradtak a szép emlékek. Jó volt Arany János és Ady Endre szülőhelyén járni, látni azt, hogy az elszakított területen mennyire őrzik, féltik a magyar emlékeket. Szerintem minden hazánkban élő embernek tisztelnie kell az ott élő magyarságot, hiszen ők a közös múltunkat őrzik.

Simon Enikő (11/4): Valódi értéknek gondolom azt, hogy lehetőségem adódhatott eljutni a Partiumba, s ezt a barátaimmal közösen élhettem át. Megfogalmazódhatott bennem, hogy milyen szerencsésnek mondhatom magamat, amiért magyarként a hazámban ölelhetem a szüleimet, járhatok iskolába és tervezhetem a jövőmet.

Szabó Réka (11/6): Érdekes volt egy kicsit belemélyedni a határon túli magyarok életébe. Remélem, hogy az iskolánk még sokáig meg fogja tartani ezt a hagyományt, és minél többen el tudnak jutni ezekhez az emlékhelyekhez! Érdemes volt a felkeresésük, jobban megértem ezek után a költők írásait és élvezetes volt az osztályunkkal közösen feltárni az ottani érdekességeket.

Rajki Márk (11/4): Nagyon örülök, hogy elmentem erre a kirándulásra, mivel rengeteg új élménnyel és emlékkel gazdagodtam. A későbbiekben szeretném újra meglátogatni ezeket a helyeket, mert nagyon tetszettek és mindig az évfolyamomra fognak emlékeztetni.

Jank Vivien (11/4): Olyan helyekre juthattunk el, ahol híres magyar emberek éltek és alkottak. Az iskolánk folytatja ezt a nemes hagyományt, így az utánunk következő évfolyamok is megismerhetik ezt szép tájat, s ők is bejárhatják a magyar ősök útját.

Nyári Boglárka (11/6): Csodálatos dolognak tartom, ahogyan a partiumiak próbálják megőrizni magyarságukat, hagyományaikat, nyelvüket és kultúrájukat.

Szabó Bianka (11/6): Örülök, hogy láthattam ezeket a magyarság számára fontos helyszíneket, épületeket. Mindenképp pozitívan fogok visszagondolni erre a tanulmányi útra a sok szép és tanulságos élmény miatt. Örülök, hogy részt vettem és nem szalasztottam el ezt a lehetőséget.

Kiss Dorottya (11/6): Számomra érdekes volt megtapasztalni, hogy a határon túl élő magyarok mennyire büszkék arra, hogy ők magyarok. Szerintem ez becsülendő bennük és nekünk is így kellene élnünk.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Rövid hírek iskolánkból

Kicsinyek népdaléneklési versenye

November harmadik hete a magyar népdal és népköltészet hete, kedvenc gyermekkori népmeséink, népdalaink ünnepe. Országszerte több iskolában és művelődési házban szerveznek az eseménnyel kapcsolatos programokat: népdaléneklő, népmesemondó, meseillusztráló, valamint rajzversenyeket.

Nemzeti kincsünk, a népdal szeretete és tolmácsolása nemes feladatunk, ezért hagyományosan mi is megrendeztük iskolánkban az alsósok számára a népdaléneklési versenyt, melyen osztályonként 3 tanuló vett részt. Az idei alkalommal olyan szépen énekeltek gyermekeink, hogy mindegyikük az első három hely valamelyikén végzett. *(Domjánné Szólik Anikó)*

A szentesi madárkórházban jártunk

Iskolánkban nagy hangsúlyt kap az állatok védelme, természetünk megóvása. Igyekszünk diákjainkat felelősségteljes fiatallá, felnőtté nevelni, hogy értékeljék az Úristen teremtő munkáját. Ezért is látogatott az állatok világnapja alkalmából a Székács iskola 2. évfolyama Szentesre, az ottani madárkórházba.

A sérült madarakon kívül megnézhettük, hogyan gondozzák az elhagyott sünöket vagy kidobott kutyákat. Betekintést nyerhettünk a kórház mindennapjaiba, küzdelmeibe. Fontosat is tanulhattunk a madarak életéről, védelméről.

Az ott dolgozók munkáját adománnyal segítettük, melyet nagyon köszönünk a 2. évfolyam gyermekeinek és szülőinek. *(Jankó Mónika munkaközösség-vezető)*

„Jer, tárjunk ajtót még ma mind…"

Kitártunk hát ajtót és szívet, füleket és dekoros dobozokat november 29-én, pénteken, a Sámuel csoport szervezésében, készülve Krisztus Urunk érkezésére. Mert adventbe értünk és advent a várakozás időszaka. Várjuk a testté lett ige eljövetelét.

E napon minden alsó tagozatos osztály a tanító nénik vezetésével áhítatos, adventi hangulatban készítette el a karácsonyváró papírdíszeket (csillagot, angyalkát, papírfenyőt, füzért), majd az iskola ebédlőjében szüleikkel együtt az adventi koszorúkat.

E helyen is megköszönjük Horváth Erikának és családjának az ehhez nyújtott segítséget és alapanyagokat, illetve a gyülekezet anyagi hozzájárulását. Apró ajándékaink készen állnak és az adventi koszorúk is várják, hogy minden gyertya meggyulladjon rajtuk.

Advent a várakozás ideje, és hisszük, hogy várakozásunk nem hiábavaló, hiszen több, mint kétezer éve tudjuk: az ige testté lett. *(Juhászné Stréling Judit tanító)*

Szép sikerek az Országos Koráléneklési Versenyen

„Énekeljétek az Ő nevének dicsőségét!" [Zsolt 66,2]

Az idén rendezték meg tizenötödik alkalommal az Országos Koráléneklési Versenyt az albertirsai Roszík Mihály Evangélikus Általános Iskolában. A verseny célja, hogy megőrizzük és átadjuk gyermekeinknek egyházunk legszebb zenei hagyományát, a korálok éneklését. Lehetőség ez a legügyesebbeknek, hogy összemérhessék tudásukat. Az evangélikus egyházzene legalapvetőbb eleme a gyülekezeti ének, a koráléneklés. Ezért is tartjuk fontosnak, hogy minden évben részt vegyünk a versenyen, melynek idei eredménye a következő:

Ördög Anna 4. b (arany minősítés)
Czikora Kata 6. b (arany minősítés)
Zalai Bernadett 8/6 (arany minősítés)
Nagy Emma 8/6 (kiemelt arany min.)
Árus Vivien 10/6 (ezüst minősítés)

Felkészítő:
Domjánné Szólik Anikó tanárnő

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Adventi várakozás az óvodában

„Az a gyerek, aki az első hóesésre vár – jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépiesebb és legelviselhetetlenebb: a hetek, órák percek kattogó, szenvtelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár."
[Pilinszky János]

Várj egy kicsit! – mondjuk sokszor mi is a csoportunkba járó gyermekeinknek, hiszen a hétköznapok bármely pontján előfordulhat, hogy várnia kell valamire egy óvodásnak, ami sokszor elég nehezen megy… Aztán észre sem vesszük, s fordul a kocka… már az óvó néninek is nehezére eshet várni egy-egy gyermekre, míg elkészül az öltözéssel, játékpakolással stb. Nehéz néha tükröt tartani magunknak, de felnőttnek és gyermeknek egyaránt sokszor kell várni, s ez nem mindig egyszerű… A mai rohanó világ azt várja el tőlünk, siessünk, haladjunk. Aki nem siet, lemarad… de miről? Könnyen meglehet, a legfontosabb dolgokról: egy reggeli mosolyról, egy ölelésről (mert anya megint késésben van a munkahelyéről), egy kedves megjegyzésről szóban (mert amúgy elég egy lájk a telefonos üzenetben) magáról a szeretet érzéséről. Pedig talán ez a legfontosabb, amit adhatunk egymásnak. Lehet, hogy elcsépelt gondolatnak tűnik, de nem kell a drága ajándék a fa alá, kivéve akkor, ha a szívünk az… ez a legtöbb, amit adhatunk egymásnak: az egymásra szánt idő, figyelem, törődés… és ez örökre megmarad. Amit viszont ehhez leginkább el kell sajátítsunk, az a várni tudás képessége felnőttnek és gyermeknek egyaránt.

Mi magunk is igyekszünk lelassítani a hétköznapok rohanását, és önmagunkon keresztül is felkészíteni a gyerekeket az ünnep csodájára. Csoportunkban, óvodánkban ezt az időszakot örömteli várakozás jellemzi. A közös ráhangolódás jegyében reggelente halk karácsonyi dallamok töltik be a folyosókat, s reméljük, hogy az ide érkezők szívét is.

Adventi időszakba lépve péntekenként gyertyát gyújtunk egy közös adventi koszorún, lelkészeink szólítják meg a gyermekeket, óvó nénik hangszeres kíséretében pedig mindnyájan együtt énekeljük az adventi dalokat. Decemberben fontos eseményünk még a nyílt nap, amikor a szülőkkel együtt barkácsolunk karácsonyi témában. Ez az alkalom nagy sikernek szokott örvendeni, hiszen mézeskalács illata járja át az óvodát, mindenhol mosolygó gyerekek szüleikkel együtt, akik festenek, ragasztanak, vágnak… zsibongás tölti be a termeket, s bár sokszor minden csupa csillámpor, mégis boldogság járja át mindenki szívét. A legnagyobb várakozás mégis a karácsonyi ünnepséget előzi meg, amire gyermekek, óvó nénik, dajka nénik, szülők egyaránt lázasan készülnek. A betlehemi történet megelevenítésével mi magunk is úgy érezhetjük: megérkeztünk, érdemes volt várnunk, eljött hozzánk a Megváltó… már nem sietünk sehová, már várni sem kell, hiszen minden ott van, ami kell: a szeretet.

Ezzel a boldogsággal szívünkben engedjük el gyermekeinket családjukkal is ünnepelni a karácsonyi csodát, az együttlét örömét, az egymásra figyelést, Jézus születését.

KIRÁLY EDINA,
SZEGFŰNÉ PUSZTAI ÁGNES
óvónők

Óvó nénik látogatása az 1. osztályosoknál

A szeptemberi csengőszó minden diáknak az új tanév kezdetét jelenti. Az 1. osztályos kis lurkóknak pedig egy nagy utazás elejét. Izgatottan tették be lábukat az iskola kapuján nagy táskájukat cipelve. Csodára várva néztek szerteszét, ismerkedtek a sok újdonsággal. Számtalan feladat gördült eléjük, amit nagy izgalommal gyűrtek le. Gurultak a betűk, a számok, ügyesen mozogtak a ceruzák a kis kezekben. Sorra születtek az arany és piros csillagok, piros pontok. Megtanultak igazi iskolások lenni. Elérkezettnek láttuk a pillanatot, hogy az egykori óvó néniknek megmutassuk mindezt. Nagy szeretettel és izgatottsággal készültünk erre a napra. A régi kedves emlékek inspiráltak bennünket, hogy verset tanuljunk, rajzot készítsünk számukra.

November 19-én elérkezett a nagy alkalom. Megtelt a terem mosolygós, büszke óvó nénikkel, akik könnyeikkel küszködve csodálták egykori kis tanítványaikat. Annál szebben, mint azon a napon, soha nem ment az olvasás és számolás. A tanító néni minden kérdésére ezer kéz nyúlt a magasba, úgy nyíltak a padokban, mint a szirmukat bontó kis virágok. Bemutattuk, hogy hogyan is telnek az órák egy „Boldog iskola" boldog osztályában. Lehetőségük nyílt megmutatni a tájékoztató- és írásfüzeteket is. Szeretetük és munkájuk gyümölcseként sok buksisimogatást, ölelést és ajándékot kaptak az óvó néniktől, akik hírét vitték az elsősök egykori óvodájába, hogy tényleg igazi iskolások lettek.

FEKETÉNÉ VARGA MÓNIKA
az 1. a osztályfőnöke

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Adventi teázás a Székács Evangélikus Iskolában

Adventi teázásra hívta meg az iskolába készülő nagycsoportos gyerekeket december 11-én a Székács Evangélikus Iskola. A közel 40 gyermeknek a finom falatok mellett a 4. osztályosok egy kis előadással, az alsós énekkar pedig adventi dalokkal kedveskedett.

Az óvodások megismerkedhettek a leendő elsős tanító nénikkel is, akikkel közösen kézműveskedtek egy kicsit. A délelőtt ezzel igen gyorsan és izgalmasan telt, az ovisok élményekkel és saját készítésű karácsonyfadíszekkel indultak vissza az óvodájukba.

Az iskolába készülő gyermekeknek a leendő elsős tanító nénik iskolára készítő alkalmakat tartanak február minden szerdáján.

Az első ilyen *Túl az Óperencián* foglalkozás február 5-én, 16.15-kor kezdődik, amelyre szeretettel várnak minden iskolába készülő gyermeket és szüleiket. A további alkalmakról az alábbi hirdetésünkből kaphatnak tájékoztatást.

POÓRNÉ BOKOR HAJNALKA
az egyik leendő elsős tanító néni

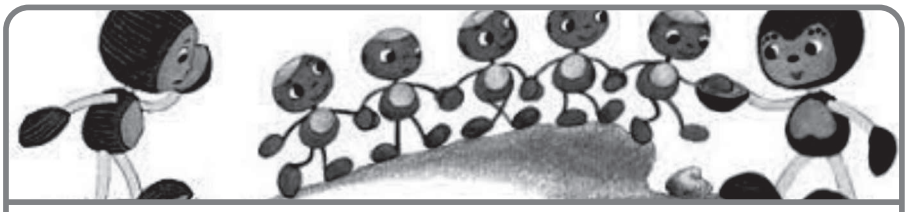

SZERETED A MESÉKET? SZERETSZ JÁTSZANI?

AKKOR GYERE EL
A SZÉKÁCS EVANGÉLIKUS ISKOLA
FELKÉSZÍTŐ ALKALMAIRA!

TÚL AZ ÓPERENCIÁN

2020. február 5. – Kippkopp és Tipptopp
2020. február 12. – Számország kalandjai
2020. február 26. – Világkörüli utazás
2020. március 4. – Táncol az erdő

A foglalkozások 16.15-kor kezdődnek.

NYÍLT NAP: 2020. FEBRUÁR 19., 8 ÓRA

Szeretettel várnak a leendő elsős tanító nénik:

1. a
Mágocsiné Bende Katalin
Huberné Tóth Judit

1. b
Poórné Bokor Hajnalka
Ravaszné Horváth Marianna

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

A Sámuel csoport munkája

A Sámuel csoport gyülekezetünk gyermekmunkáját segítő csapat, amely a tanító nénikből és lelkészeinkből áll.

A tanév idejéhez illeszkedve szeptembertől júniusig van lehetőség a 9 órakor kezdődő családi istentiszteleti alkalmakon részt venni, amikor is a ránk bízott ige mondanivalót igyekszünk gyermekközeli módon kibontani. A gyülekezetbe vezetés remek lehetősége ez az istentiszteleti forma, hiszen templomunk Győry-termében – nem hittanórai keretek között – lelkészeinkkel találkozva szokhatják alkalmaink rendjét, élhetik át a közösség örömét.

A szolgáló csoport létszáma ebben a tanévben bővült, hiszen minden székácsos alsós osztályból vállaltak a tanítópárok egy-egy alkalmat és hétről hétre hívogatják az osztályaikba járókat.

Adventig teremtéstörténet, teremtésvédelem témakörben teltek vasárnapjaink. Ismét rácsodálkoztunk a rendre, amit Isten beleírt világunkba és a szeretetre, amivel

ilyen színpompás, gazdag élővilágot teremtett körénk. Megfogalmaztuk, hogy Isten ezt a gyönyörű Földet ránk bízta, így felelősek vagyunk érte, vigyáznunk, gondoznunk kell! Az alkotó bizalmát mutatja, hogy mi, emberek formálhatjuk tovább ezt a világot, amelynek része a már gyermekkorban is hangsúlyozott természettudatos életvitelre való törekvés. Ezt erősítjük iskolánkban is.

Sok énekkel, játékos feladatokkal, interaktív módon telnek alkalmaink lelkészeink vezetésével és a zenei hátteret biztosító presbitertestvérek segítségével. Ez utóbbit is szeretettel köszönjük!

Karácsonyt megelőzően a „Mikor jössz? Mit hoztál? Meddig maradsz?" gondolatok mentén bontogatjuk advent összetett üzenetét és haladunk a betlehemi éjszaka csodája felé.

NAGYNÉ GYÖRGYI SZILVIA
tanítónő

Egyetemi diákzenekar lépett fel iskolánkban

Koncert helyszínévé alakult át november 8-án a Székács József Evangélikus Iskola díszterme, ahova az Evangélikus Hittudományi Egyetem diákzenekara, a Valami Más érkezett. Réz-Nagy Zoltán, az egyetem lelkésze elmondta, hogy a négy Békés megyei evangélikus gimnáziumból az utóbbi években kevesebben jelentkeztek az intézmény teológiaszakára, így a szórakoztatás mellett a képzést is szeretnék kicsit népszerűsíteni látogatásukkal.

– Az egyház és az egyetem vezetősége úgy látta jónak, hogy ezen különböző látogatásokkal – és ugye, ahogy jelen esetben is –, koncertekkel változtassunk, bízva abban, hogy többen fognak érdeklődni a lelkészi és a hittanári hivatás iránt. A zenekar mindössze fél évvel ezelőtt alakult, de már most több saját dallal is rendelkeznek, így bízunk benne, hogy elnyerjük a diákok tetszését – mesélte Réz-Nagy Zoltán, az egyetem lelkésze.

Elmondta még, hogy a Hittudományi Egyetem ötéves teológiaképzésén már régóta nagy hangsúlyt fordítanak a zenére, s a zenekar mellett könnyűzenével foglalkozó csoportjaik is vannak. Az előadásra szépen benépesült a díszterem az intézmény 11–12. osztályos tanulóival és tanáraikkal, majd az evangélikus iskola lelkésze, Felegyi-Németh Mária konferálta fel a zenekart.

A nagyjából háromnegyedórás műsort a dalok mellett különböző beszámolókkal, személyes történetek elmesélésével színesítette a Valami Más zenekar hét fős csapata és Réz-Nagy Zoltán.

BOJTOR ZALÁN
(oroscafe.hu)

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Szikoráné Pogonyi Ilona

KERESZTELÉS *(3 éven aluli gyermekek)*

Szabó Péter és *Blaskó Ildikó* leánya:
ESZTER 2019. március 24.

Fekete Gábor és *Kapocsi Katalin* leányai:
KATALIN CSENGE és VIOLA MAGDOLNA
2019. október 27.

Barna Tibor és *Nagy Nikoletta* leánya:
ENIKŐ 2019. november 3.

Muszka Ádám Kálmán és *Balla Diána* fia:
BENDEGÚZ PÁL 2019. november 9.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

TEMETÉS *(2019. október 24.–2019. december 12.)*

özv. Mihucza Lajosné (Lődi Gizella Julianna 83), *Iványi Jánosné* (Tóth Gabriella Rozália 91), *Németh Sándor* (87), *Győri Sándorné* (Baranyai Ida 96), *Szemenyei Ferencné* (Bánki-Horváth Etelka 80), *Ács Sándor* (72), *Benkő Bálint Lajos* (84), *Kovács Bálint Sándor* (86), *Sárközi Erzsébet Róza* (81), *Király Mihályné* (Horváth Irén 89), *Szabó István Ádám* (68)

„A VILÁG PEDIG ELMÚLIK [...] *DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.”* [1Jn 2,17]

Orosházi Harangszó újságunk az interneten is megtalálható:

http://oroshaza.lutheran.hu/harangszo

Kedves Testvérek!

Gyülekezetünk fennmaradása és hitéletünk sokszínűségének megtartása érdekében újra és újra hangsúlyozva kérjük mindenki anyagi áldozatvállalását. Adományaik, az egyházfenntartói járulék, a perselybe szánt összeg befizetésének és mértékének önkéntessége kifejezi: nem kívánunk erőn felüli terhet róni senkire, de gyülekezetünk nem nélkülözheti a támogatásnak ezt a formáját. Közösségünkért való felelősségükből, szeretetükből fakadóan várjuk tehát felajánlásaikat. Ha valakinek könnyebbség, akkor az egyházközségi felajánlást nem kell egy összegben befizetnie, azt kisebb részletekben is megteheti. Ebben lelkészi hivatalunk munkatársai készséggel állnak segítségükre. Támogatásukat előre is köszönjük!

ADOMÁNYOK AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2019. október 21.–2019. december 12.

Gombkötő Irén	2000 Ft
Verba Istvánné	2000 Ft
Szemenyei Ferenc	2000 Ft
Szemenyei Márta	2000 Ft
Tarsoly Lászlóné	2000 Ft
Hajdú Géza	5000 Ft
Koszorús Pál és felesége	10 000 Ft
Kissné Betkó Katalin	3000 Ft
Király Béla és felesége	4000 Ft
Pataki László	2000 Ft
Szula István és felesége	1000 Ft
Károlyfalvi Elemér és felesége	3000 Ft
Szemenyei Sára Ilona	1000 Ft
dr. Horváthné Csepregi Terézia	2000 Ft
Csmela Józsefné	2000 Ft
Szabó Gizella	1000 Ft
Szász Istvánné	1500 Ft
Kiss Gyuláné	1000 Ft
Csete család	5000 Ft
Pásztorcsik Jánosné	2000 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	1000 Ft
Dér Jánosné	2000 Ft
Csepregi Ervinné	2000 Ft
Celuskáné Csepregi Alícia	2000 Ft
Kecskés Norbert és felesége	2000 Ft
Ilovszky Béla	5000 Ft
Balogh János és felesége	10 000 Ft
Dérné Csepregi Klára	2000 Ft
dr. Formann István és dr. Formanné Kiss Katalin	10 000 Ft
Barna Imre László	3000 Ft
Rajki József és családja	3000 Ft
Zsíros Györgyné	5000 Ft

HALLHATÓ IGE

Vasárnapi istentiszteleteink igehirdetéseit a kedves testvérek hétről hétre meghallgathatják az interneten is, az ***oroshaza. lutheran.hu/igehirdetesek*** *címen. Isten áldása legyen minden alkalmon, ahol az ő igéje hangzik. Hisszük a prófétai tanítást, miszerint: „...az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” [Ézs 55,11]*

Mindenkinek áldott karácsonyt és egészségben, örömökben gazdag boldog új évet kívánunk!

Orosházi HARANGSZÓ

Kiadja: Orosházi Evangélikus Egyházközség (5900 Orosháza, Thék E. u. 2.)
Felelős kiadó: Ördög Endre igazgatólelkész és Koszorús Oszkár
Tördelőszerkesztő: Szatmári László · ***Nyomtatás:*** Pergamen Kft., Orosháza

HARANGSZÓ

MÚLTIDÉZŐ MELLÉKLET

OROSHÁZI EVANGÉLIKUSOK LAPJA

25 ÉVE ÍRTUK...

Karácsonyi emlékeim

Életem legszebb és legemlékezetesebb karácsonya – amely ma is kíséri utamat – tízéves koromban volt. Hatalmas fenyő állt a szoba közepén, rajta sok gyertya, csillogó díszek, szikrázó csillagszórók, s mint minden karácsonykor, elhangzott az imádság és felcsendült az ének: Csendes éj, szentséges éj… Szebbnél szebb ajándékokat kaptunk. Édesapám átadott egy könyvet Selma Lagerlöftől, akitől az örökké felejthetetlen karácsonyi történetet olvastam, amit sokszor elmondtam az orosházi templomban is.

1943 karácsonyeste. A Kárpátokon túl, Skolében vagyok. Mindenütt hó, ameddig a szem ellát, hatalmas fenyőerdők. Korán sötétedett, veszélyes volt járkálni, mert mindenütt a halál fenyegetett. A tábori posta a kórházhoz érkezett. Ritkán jött, de olyankor sok. Ez mindig az otthon szeretetét hozta. Ahogy olvastam a drága sorokat, hallottam a harangok szavát, magam előtt láttam feleségemet és két kisgyermekemet. Előttem volt fényképük.

Kinn zord hideg van, több mint 30 fok. Katonáim csendben ülnek, hazagondolnak. Minden ágy mellett egy-egy fenyőág, édességek, apró ajándékok. Öt óra, együtt van a 109. sz. kórházvonat tisztikara és legénysége. Felhangzik az ének: Krisztus Urunknak áldott születésén… Elcsukló hangon szólaltam meg: Krisztus megszületett, az ige testté lett. Távol otthonainktól lélekben velük voltunk.

Hat órakor egyik tiszttársam, Christián László kopogtatott és arra kért, imádkozzunk együtt. Amikor elhangzott az ima, egy szál gyertyát gyújtott azzal, hogy most otthon is, e percekben felragyog egy kis fény, mert Krisztus, a világ világossága megszületett.

Boldog gyermekkorom volt. Gondtalan, mert a szeretet otthona volt a lakásunk. Aztán egyre nehezebb napok jöttek, felnőttként elvesztettük mindenünket. A szó szoros értelmében véve nem maradt semmink. Már három gyermekünk várta a napi élelmet, és sokszor csak annyit jutott, hogy elverjük az éhségünket. Így érkezett el az ötvenes évek elején egy karácsony. Nem volt fenyőfánk, csak egy gally, kis tányéron egyetlen gyertya égett. Az ajándékok hiányoztak. Egy falra akasztható ige üzenete volt az asztal közepére téve. Így szólt: Ne félj, csak higgy!

Lépéseket hallottam, kinéztem. Egy síró öregember állt előttem. – Miért sír? – kérdeztem. – Nincs mit ennem. Behívtam és a mi kenyerünkből egy nagy karéjt levágtam és odaadtam neki. Boldog voltam, hogy segíthettem. A mi karácsonyi asztalunk is szegényes volt, mert nem jutott hús, krumpli, sütemény, de helyettük volt mézes kenyér. És az élet kenyere: Jézus Krisztus!

id. KOSZORÚS OSZKÁR
1914–1995

Várakozás

„Várja lelkem az Urat, jobban,
mint az őrök a reggelt, őrök a reggelt.”
[Zsolt 130,6]

Lelkészcsaládban nőttem fel. Kisgyermekként sokat hallottam arról beszélni a különböző gyülekezeti alkalmakon, hogy az Úr Jézus visszajön. Akkor én ezt nagyon komolyan vettem.

Még most is emlékszem, kint játszottam az udvaron, de gondolataim tele voltak Jézus visszajövetelével. Szerettem volna, hogy jöjjön vissza. Nagyon vártam rá. Annyira, hogy percenként felpillantottam az égre, vajon nem most jön-e vissza. De hiába kémleltem az eget, a felhők éppen olyan békésen úsztak az égen, mint máskor. Annyira lekötöttek abban az időben ezek a gondolatok, hogy még álmomban is Jézust láttam nagy naptárral a kezében, melyben be volt jelölve visszajövetelének időpontja. Azt azonban senki sem nézhette meg. Csak annyit tudtam: nemsokára visszajön.

Kisgyermekként nagyon komolyan vettem ezt a tényt. Sajnos azt tapasztalom, hogy amikor már „érettek”, felnőttek va- ☞

gyunk, nem tudjuk ilyen komolyan venni a Biblia kijelentéseit. Azt mondjuk: majd valamikor eljön, úgyis késik, talán el sem jön. Sokan még azok közül is így vélekednek, akik templomba járnak. Hiányzik belőlünk az a gyermeki hit és bizalom, ahogyan viszonyulnunk kellene Istenhez, s amelyről Jézus azt mondja: *„Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába."* [Mt 18,3]

Nem azt mondom, hogy percenként az eget kell kémlelnünk, az csak gyermeki hozzáállás volt a kérdéshez, hiszen meg van írva: *„Mert ahogyan a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is."* [Mt 24,27]

Talán túlságosan sok minden köt bennünket ehhez a földi léthez? A pénz szeretete, az egészség, a tudás bálványozása? Ezek után futunk, s a földi aranykort várjuk? Képzeljük magunkat az őr helyébe! Sötét, hideg éjszaka áll a vártán. Sötétben rosszul látunk, minden másmilyennek tűnik, ezért félünk. Különösen, ha tudjuk, hogy megtámadhatnak. Az őr alig várja a reggelt és megkönnyebbül, mikor az eljön. Nem érezzük, hogy „sötétségben ülünk"? Már megszoktuk, s nem kell a világosság? Vagy még érezzük bűneink, rabságunk súlyát? Érezzük, ha most visszajönne, nem lennénk készen? Akkor rendezzük ügyünket vele, ő már most békességet, szabadságot kínál! Éljünk úgy, annak tudatában, hogy ez a földi élet egy szempillantás az örökkévalósághoz képest, ez hamarosan véget ér, az pedig örökké tart, és nem mindegy, hol és hogyan.

SZÉLL ÉVA
kántor

20 ÉVE ÍRTUK...

Az Úrtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben

[Zsolt 108,23]

Sajnos nem az én gondolatom, mást kell ismételnem, de el kell mondanom mindenkinek: csoda történt az iskolában, a gyülekezetben, a város életében. Nem egyszerű és egyszeri csoda, hanem csodák sorozata. Ajándék az Úristentől, lehetőség a növekedésre, Krisztus evangéliumának terjesztésére.

1992-ben az egyház kárpótlásként kapta meg a Bajcsy-Zsilinszky utcai iskolaépületet, ahol már abban az évben evangélikus osztályok indultak. Lassan elkezdődött a szürke épület átalakítása, átformálása: tető került rá, a tetőtérben termeket alakítottak ki, és egy dísztermet, melyben a hétfő reggeli áhítaton és a rendezvényeken kényelmesen elfér minden kisgyerek, de nagy létszámú vendégsereg fogadására is alkalmas lehet.

Ebben az évben pedig – melyet lassan a hátunk mögött hagyunk – befejeződött az iskola megújítása. Az új kalap után új kabátot, azaz hőszigetelő vakolatot kapott, a régi ablakokat korszerűbbekre cserélték ki, és végre van egy ízléses és észszerűen elhelyezett főbejárata.

Az új kaput többszörösen is jelképesnek tekinthetjük: nyitottság a város, a szülők, a gyülekezet felé, a gyermekek számára pedig a Krisztushoz vezető, az őt megmutató út bejárata is lehet. Ahogy a címként választott zsoltárrészlet sem csupán a templomért való hálaadás, hanem annak felismerését is tartalmazza, hogy múlhatatlanul szükség van Jézusra mint sarkokkőre, s mintha az eddig félrevezetett és ellene tüzelt emberek most döbbennének rá tévedésükre: valóban az Úr tette ezt!

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők." [Zsolt 127,1] Mi is ezzel a boldog felismeréssel indultunk el október 17-én az iskolaszentelés ünnepére. 10 órakor templomunkban a gyülekezet, a meghívott vendégek, illetve az iskola tanulói és pedagógusai közösen vettünk részt az istentiszteleten, ahol Harmati Béla püspök úr végezte az igehirdetés szolgálatát. Ezután az iskolánál a püspök úr felszentelte az új főbejáratot, majd a díszteremben köszöntőket hallgattunk meg. Az ünnepet az iskola pedagógus- és gyermekkórusának énekes szolgálata, illetve néhány tanuló szavalata is ékesítette.

Felemelően szép volt ez a nap mindannyiunk számára! Bizonyára az iskola krónikájában is kiemelt helyen fog szerepelni. És hogy ez megtörténhetett és így történhetett, köszönetet mondunk a fenntartó egyháznak, a gyülekezetnek, az iskola tanulóinak és a szülőknek, akik szívesen osztoztak a feladatokban, ezzel is igazolva, hogy ez az iskola nem az ide beíratott gyerekekből és itt dolgozó felnőttekből áll, hanem Krisztusban egy testvérekből épül kívül-belül.

KILIÁN SZILVIA

Adventi gondolatok

Advent idején a hívő számára kezdődik a várakozás Jézus eljövetelére, a profán életet tekintve pedig a karácsony ünnepére. Időnként ezt a – valljuk be – gyakran rutinszerű várakozást színezi valami más is.

Idén a legfőbb várakozás persze elsősorban a 2000. esztendőnek szól, okkal vagy ok nélkül. Bár én úgy gondolom, hogy igazán nagy változásra az életünkben nem számíthatunk önmagában ettől a ténytől.

Az igazi várakozás annak szól, hogy valahogyan igazán, gyökeresen változzon meg az életünk. Jobb anyagi helyzet, minden szempontból biztonságosabb élet (sokan bizonyára azt is kimondják, hogy lelkileg, szellemileg tartalmasabb élet), több öröm, boldogság, szeretet és megértés, kevesebb félelem és fájdalom.

Legtöbbünk bizonyosan vár valami ilyesmit, csak általában ezt a külső körülmények megváltozásától várjuk. A körülmények változzanak meg, hogy jobb legyen nekem, de lehetőleg úgy, hogy nekem semmit ne kelljen tennem érte. Az ilyen az meddő várakozás. Sokan csalódottak is, azt gondolván, hogy például a politika, a gazdaság piszkos dolog, és úgyis olyan magasan zajlik, hogy a magamfajta „egyszerű haladónak" nincs beleszólása a dolgokba. Én is érzem ezt. Mégis tudom és vallom, hogy az ilyen érzéseket le kell győznöm magamban, le kell győznünk magunkban.

☞ Minden változásért, amit várok, úgy tehetem a legtöbbet, hogyha én magam megváltozom abba az irányba, amerre szeretném, ha az egész világ megváltozna. Ezt a fajta önzetlenséget, okos bátorságot kellene megtanulnunk. Egy viszonylag ismert imádság fordulatával élve azt mondanám, hogy: „Uram, változtasd meg a világot, és kezdd rajtam!"

A legkisebb dolgokat is, amelyek a kezem ügyébe kerülnek, meg kell tenni, a legcsekélyebb lehetőséget is meg kell ragadni, amellyel csak egy milliméterrel is előbbre tudom vinni a világ menetét, jó irányba. Az egész emberiség egyes emberekből áll. Ha azt akarom, hogy boldogabb legyen a világ, akkor először is egy embert kell boldoggá tennem. Aztán a másodikat, aztán a harmadikat. S akkor mondhatom, hogy tettem valamit az ügyért. Csak ne másra várjunk.

Most anélkül, hogy vitát nyitnék az ezredforduló pontos időpontjáról, felteszem a kérdést: jó lenne megújultan kezdeni a harmadik évezredet? És ha igen: senki és semmi nem tart vissza, csak a magunk hitetlensége; az, ha nem hisszük el, hogy tehetünk valamit a világért. Mert igenis tehetünk. Megváltozhat az életünk. Mert nem bábuk vagyunk, hanem hatalmunkban áll így vagy úgy cselekedni. Jót vagy rosszat. Választhatunk.

NAGY ERVIN
lelkész

Régi karácsonyok emléke

„Tartsd meg az ünnepet és az megtart téged!"

Álomgázlókon át karácsony közelít. Talpig sugárzó fényben reggelre ott áll a kapuk előtt.

Életem karácsonyai sokféle emléket hordoznak. Legkedvesebb karácsonyélményeim gyermekkoromig vezetnek vissza. Ezek a karácsonyok fehér falú, mestergerendás szobánkban teltek el, ahol szeretteim körében a kemence melegénél – én legalább is úgy éreztem – még a falak is szeretetet sugároztak.

Nehéz karácsonyok is voltak, amelyeket elviselni a család melege segített. Az édesanyám készítette szaloncukrot nővéremmel mi „öltöztettük" különböző színű, ollóval rojtozott ruhácskákba, s végül ragyogó sztaniolokba. Igazi kalácsos, szaloncukros, aranydiós ünnepek voltak ezek, szegénységünk gazdag ünnepei.

Ezekről a hajdanvolt fenyőillatú ünnepekről egy régi népmonda is eszembe jut: a karácsonyfa eredete arra az időre nyúlik vissza, amikor Jézus a Földön járt, s üldözői elől menekülnie kellett. Búvóhelyet keresett a fák között, de mind elutasították, egyedül a fenyő merte – lombja nem lévén – ágai között elrejteni őt. Az Úr ezért megáldotta a fenyőfát: virulj és zöldülj szüntelen, légy az emberek öröme, és emlékezetemre gyújtsanak majd rajtad karácsonyi gyertyát! Ettől a szép mesétől a mi egykori fenyőfánk szemmel láthatóan szebbnek, zöldebbnek és délcegebbnek látszott a sublót tetején.

Sokigazságú mai világunkban, amikor a két ellenpólus – a jó meg a rossz – sokkal erősebben mutatja magát, vajon megéljük-e, megértjük-e ezt a fajta nagyszerű, tiszta lelki boldogságot? Jézus földi születésének napjára kíván boldog karácsonyt:

VERASZTÓ ANTAL
helytörténész

15 ÉVE ÍRTUK...

Várakozás

Életünkből meglehetősen sok időt töltünk várakozással. Mennyi mindenre várunk! Vérmérséklettől, hangulattól, pillanatnyi helyzettől függően türelmesen vagy türelmetlenül. Reménykedve várhatunk egy találkozásra, levélre, telefonra, állásra, lakásra, alig remélt jó hírre… vagy éppen – ideges szorongással – egy orvosi leletre, elkerülhetetlen műtétre, nehéz élethelyzet megoldására.

Csikorgó hideg télben várjuk az enyhülést hozó tavaszt, viharban a csendes megnyugvást, betegségben a gyógyulást, bajban a kedvező fordulatot. Kénytelenek vagyunk várni sok hétköznapi apróságra: vonatra, buszra, villamosra, üzletekben, hivatalokban arra, hogy sorra kerüljünk. Várakozással készülünk egy-egy új életszakasz kezdetére.

Vannak várakozások, amelyek időtartamát nem lehet előre meghatározni, ám életünk sok fontos dolgában rendelt ideje van mindennek. Ahogyan a vetést pontosan megszabott rendben követi az aratás, a virágzás után meghatározott idő múltával érik meg a gyümölcs. Törvényei vannak az évszakok váltásának, a csillagok járásának.

Akik átélték, ismerik a várandós anya boldog várakozását, aminek idejét isteni rend írja elő és minden szakasza felejthetetlen, egész életre szóló emlék marad.

A hívő ember életében, ünnepre készülve különösen jelentős szerepet kap a várakozás, az elmélyült felkészülés. November vége felé egyre fogynak a nappalok és mind hosszabbak az éjszakák. A természet őszből lassan télbe fordul, a búcsúzás szomorúsága ránk nehezedik, lehangol. Az egyházi esztendő a végéhez ért, de már felragyog előttünk az új kezdet, advent, az új várakozás.

Karácsony estéjén, Megváltónk születése ünnepén „kis Jézuska" gügyögő becézgetése helyett inkább arra kell emlékeznünk, hogy az Úr Jézus eljött, hogy magára vállalja emberlétünk minden terhét, a földi élet megannyi gyötrelmét. Emberré lett, s ezzel elindult azon a hosszú úton, amit értünk, miattunk vállalt: *„…a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta"* [Ézs 53,4], és amelynek végén a golgotai kereszt várta: *„…a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg."* [Ézs 53,5]

A karácsonyhoz kötődő szokásos külsőségek, a szeretteinkkel való meghitt együttlét órái lehetnek, legyenek ünneplésünk szép kiegészítői, de ne homályosítsák el a lényeget! Készülődésünket ne elsősorban a vásárlási láz, a sütés-főzés jelentse! Készüljünk önvizsgálattal, őszinte bűnbánattal, lelkünket hitünk ünnepi ruhájába öltöztetve, hogy szívünk mélyéből fakadjon, igaz legyen ajkunkon az ének: *„Ádventi csendben téged várunk, / Jöjj, Urunk, Jézus, maradj nálunk."*

FÜRST ENIKŐ

Pásztorok karácsonya

Karácsonykor családban szép ünnepelni, de ezt nem teheti mindenki, hiszen vannak olyanok, akiknek a hivatása nem engedi meg ezt. Annak idején csak a pásztorok voltak kint a mezőn és őrizték a nyájat. Legtöbbször nem a magukét, hanem a közösségét. Ma is vannak, akik nem lehetnek otthon, mert a közösségért dolgoznak, s nemcsak a lelkipásztorok, hanem más segítő foglalkozásúak sem, akik másokra vigyáznak ilyenkor. Orvosok, ápolók, rendőrök, tűzoltók, vasutasok tartoznak közéjük. Meghitt otthonainkban gondoljunk rájuk is, akik másokért tesznek! És reménység szerint – a pásztorokhoz hasonlóan – ők is találkoznak az angyalokkal (Isten küldötteivel), akik őket is Jézushoz vezetik.

A pásztorok nyitott szemmel és füllel őrködtek, vigyáztak Jézus születésének éjszakáján. Amikor a láthatatlan menynyei világ ilyen csodálatos módon hatolt be a látható világba, ők látták és hallották az angyali kijelentést. Vajon mi mire vigyázunk? A magunk érdekeire, örömeire, életünkre? Van-e nyitott fülünk az örömhír meghallására, s van-e nyitott szemünk az Úr csodáinak meglátására? A pásztorok azon a helyen vigyáztak, ahová Isten állította őket: a nyájuk mellett. Őrködjünk hűségesen mi is a reánk bízottak felett!

Mert mi is a karácsony? Valamiféle szentimentális, érzelmes családi ünnep? Nem, Jézus Krisztus születésnapja, amikor mindannyiunknak találkozni kellene a megszületett és meghalt, majd feltámadott Jézus Krisztussal.

Miért éppen a pásztorok találkoztak Jézussal? Mert nem zárkóztak be, mint a többiek, akik csak magukkal törődtek. Mások örültek, hogy van szállásuk. A népszámlálás miatt ugyanis sokan összegyűltek Betlehemben.

Mégis, azon az első éjszakán a betlehemi pásztoroknak volt a legboldogabb karácsonya. Névtelen, személy szerint ismeretlen emberek, mégis ők az egyedüliek, akik kijelentést kaptak, akik azon az éjszakán megértettek valamit abból a csodából, ami történt. Hozzájuk jött az Úr angyala és ők hallották először a nagy örömhírt: „Üdvözítő született ma nektek!" De miért éppen ők, miért ezek az egyszerű pásztorok? Mert ez az Isten útja: *„…azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket."* [1Kor 1,28] Ő a nagyokat, a kevélyeket, az erőseket, a valakiket elkerüli, csak az alázatosaknak, a kicsiknek jelenti ki magát. Életünk sok nyomorúsága eléggé megalázott-e már? Isten kegyelme hozzánk hajolhat-e ezen a karácsonyon?

LACZKI JÁNOS

Evangélikusként karácsonyozni

Mit jelent számomra a karácsony? Nem azt, amit esetleg zsigerből válaszként adna a ma embere. Nekem a karácsony nem a szeretet ünnepe. A karácsony nem az ajándékozás ünnepe. A karácsony nem egy családi ünnep. De igen: a kis Jézus születésének ünnepe. Ezt a választ már inkább vallom és besorakozom a válaszadó mögé, mert ez a veleje és lényege az ünnepek ünnepének. Egy világtörténelmet és – ami még fontosabb – életemet meghatározó esemény. Mert a karácsony az isteni szeretet ünnepe, hogy Isten megajándékozott testté lett fiával, Jézussal, s őáltala visszafogadott minket a családjába… karácsony idilljén túl, a húsvét véres valóságán keresztül. Valójában a karácsony nem az idilli körülmények története, mi mégis sokszor elfeledjük ezt a tényt. S azt is, hogy mi, emberek már Isten földre érkezésekor sem voltunk képesek befogadni őt, szállást adni neki. És ma sem vagyunk képesek arra, hogy befogadjuk szívünkbe szállásra, vagy még inkább öröklakásra Isten egyszülött Fiát, aki helyettünk vállalta az ítélet elszenvedését: bűneink büntetését… Vagy mégis?

Evangélikus vagyok. Evangélikus keresztyén: Isten örömhírét hirdető, Krisztust megváltónak valló keresztyén egyház presbitere. Azért lehetek ez, mert Isten már akkor megtette felém az első lépést, amikor még meg sem születtem: megváltott. És én ezt az ajándékát elfogadtam. Elfogadtam, hogy számomra is van egy örömhír: Jézus megszületett és meg is halt értem, hogy nekem újra ott lehessen a helyem Isten családjában. Ezért jó az, hogy karácsonykor az úrvacsora közösségében vele találkozhatok. Ezért ünnep számomra a karácsony: egy olyan bátyám született, aki mindenütt és mindenben ott áll mellettem és segít, tanít, hogy amiért Isten a Földre teremtett, azt általa véghez tudjam vinni: az ő szeretete mutat példát arra, hogy én miként is szeressek másokat, még azokat is, akik nem szeretnek vagy nekem kifejezetten rosszat akarnak. Arra is, hogyan legyek békességre törekvő a veszekedések közepette, hogyan legyen meg inkább Isten akarata az életemben, az én igazságérzetem ellenében. És hogy az alázat útja miért kedvesebb Isten szemében a hangos önigazolással szemben.

Csak így értve lehet számunkra a karácsony a szeretet, az ajándékozás ünnepe és egyben családi ünnep. Álljon hát itt az evangélium a szívek és lelkek megújulására: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen."* [Jn 3,16]

CSEHI JÓZSEF